

Het spel van augusta Theodora

Deel 2

Mosa trajectum

Jan Snippe

Schrijver: Jan Snippe
ISBN: 9789461935786
Uitgegeven via: mijnbestseller.nl
Print: Printforce, Alphen a/d Rijn
© Jan Snippe

Parisi

Een week later waren alle genodigden in de stad. Ze hadden gehoord dat er een bijzondere terechtstelling zou plaatsvinden. De meeste van hen kenden het martelaarschap uit verhalen die ze hoorden van de geestelijken uit hun omgeving. Grote mannen uit het verleden waren bekende martelaars. Jezus, Petrus, Paulus en Jakobus waren de namen waarmee deze ruwe mannen doorlopend werden geconfronteerd als het om geestelijke moed ging. Ze hadden respect gekregen voor de kerk, de Heilige Vader beschikte over sterke gezegende legers. Ook had hij de macht om vijanden van het geloof te vervloeken en voor eeuwig te laten lijden op een desolate plek.

Nu zouden ze getuige zijn van een echt martelaarschap. Het zou voor hun ogen gebeuren en het zou een vrouw zijn die de straf moest ondergaan. Geestelijken hadden uitgelegd dat dit een unieke gebeurtenis was. Een vrouw, een kind van Jeruzalem, moest boeten voor de gruweldaden die de Romein, Tigelinus haar en Magdalena had aangedaan. Haar boete was vreselijk maar ze zou daarmee Gods woede over alle mensen wegnemen. Dus de vrouw zou ook lijden voor hen, de Frankische ridders en krijgers die vochten voor hun koning, land en buit. Door erbij te zijn en te getuigen zouden ze gezegend worden, een bijzondere kans om in het reine te komen met de geestelijke last van hun wandaden uit het verleden. Ze waren daarom allemaal gekomen en liepen naar de kleine basiliek op het marktplein. Hun plaats was aan de voorzijde terwijl de vrije boeren en horigen konden toezien vanaf de rand van het plein.

Ademee stond voor de gesloten deur die haar op het bordes voor de basiliek zou brengen. Ze droeg geen schoeisel en haar flinterdunne linnen jurk viel tot op haar kuit. De jurk had lange mouwen en sloot nauw om haar hals. Een speciaal kledingstuk, ze had het in Constantinopel laten naaien, ze wist toen al dat ze het op deze dag nodig zou hebben. Geen sieraden, die pasten niet bij wat zou gaan komen. Ze stond voor de deur en hield met beide handen een klein houten kruis voor haar borst. Enkele vrouwen, aangewezen door de koningin, hadden haar verzorgd en trokken zich nu terug. Heel even stond ze alleen voor de deur en dacht na. De alchemist had haar heel veel geleerd over de kruiden. Daarna had ze zelf ook steeds meer uitgezocht en ontdekt. Deze kennis, gecombineerd met die van kruidenvrouwen en gifmeng-

sters, moesten haar bij haar doel brengen. Maar eerst moest ze de marteling doorstaan die haar veel macht zou geven. De kruiden die ze had ingenomen moesten haar pijn verlichten. Ze had de kruiden al eerder tot zich genomen en gemerkt dat het leek alsof ze uit haar eigen lichaam wegzweefde. Nu gebeurde hetzelfde, ze hield haar bewustzijn, en toch was ze ver weg.

De deuren gingen piepend open en ze liep statig het bordes op. Daar stond een geestelijke hoogwaardigheidsbekleder uit de basiliek van Parijs. Een grote menigte had zich verzameld voor het bordes. De edele ridders en vazallen van de koning stonden aan de flanken. De koning en koningin zaten op twee verhoogde stoelen naast het bordes.

De geestelijke rolde een vel perkament uit en las het vonnis voor.

‘Moord en mishandeling in de Koninklijke verblijven. Geseling en kruisiging als boetedoening om Zijn woede te ontlopen!’

Er ging een rilling door de menigte op het plein en een enkeling dacht dat het in het donkere verleden niet anders was. Ook toen werden mensen geofferd om de goden te vriend te houden. Maar toch was dit anders. Geen slaaf of een overwonnen vijand die werd geofferd maar een bijzonder mooie en waardige vrouw die het martelaarschap zelfs had opgeëist nadat God haar dat had bevolen. God was iemand om te vrezen en deze vrouw verdiende het respect van iedereen.

Er verscheen een man op het bordes nadat de geestelijke door de deur was verdwenen. De man droeg een klassieke Romeinse uitrusting. Hij had een leren band met een handvat in zijn hand. Iedereen zag de kleine loden knoppen op het leer, een verschrikkelijk werktuig. De Romein liep om haar heen en bekeek haar zoals een roofdier op zijn gewonde prooi loert. Zij hield het kruis krampachtig vast en bad met luide stem. Plotseling begon hij woest op haar in te slaan. Het publiek gilte van ontzetting toen haar jurk scheurde en de man al slaande rondom haar ging. Het leek alsof er geen eind aan de geseling kwam, zonder genade sloeg hij door. Haar lichaam en de flarden van de restanten van haar jurk kleurden rood van het bloed. Mannen, vrouwen, zelfs de koningin smeekten en baden dat de Romein zou ophouden. Toen hij haar de laatste slagen gaf hingen nog slechts enkele bebloede flarden om haar heen. Iedereen zag de striemen en het bloed op haar lichaam. Alleen haar gezicht was niet geraakt. Twee keer was ze gevallen, twee keer was ze moeizaam opgestaan terwijl de beul op haar in bleef slaan. En vrouwe Ademee stond daar nu weer als een beeld, met het kruis vastgeklemd in haar handen voor haar geteisterde borsten

die half zichtbaar waren door de gerafelde repen van haar jurk. Ze bad nog steeds hardop, hijgend en schokkend met haar lichaam.

De beul stak de bebloede gesel in zijn riem en liep de trap af, zij volgde hem. De menigte ging uiteen voor de beul en iedereen knielde voor de vrouw met haar bloedige wonden. Deemoedig volgde ze de beul naar de plaats waar ze zou worden gekruisigd. De knielende mensen hoorden haar kreunen en bidden terwijl ze moeizaam maar waardig voorbijliep. De geestelijken hadden gezegd dat het bidden voor een ander hielp, het gaf kracht en troost. Daarom baden ze luidruchtig met haar mee. Achter de vrouw liepen de koning en koningin. Weer daarachter kwamen, op een gepaste afstand, de ridders en vazallen met hun echtgenoten. Zo trok de stoet over het plein naar de hoofdstraat die naar de grote basiliek leidde. Polymus werd steeds vaker openlijk uitgejouwd door de toeschouwers. Hij had haar onderweg nog enkele keren willen ranselen om sneller voort te gaan. Maar gezien de houding van de toeschouwers zag hij hiervan af. Hij keek om en begreep de woede van het volk. Ademee liep uiterst moeizaam maar ze behield haar waardigheid. *Wat een geweldige actrix, wat een opvoering*, bedacht hij zich terwijl hij voortging en haar aanspoorde om door te lopen.

Er lag een groot eikenhouten kruis voor het bordes van de grote basiliek. Het grote plein werd bewaakt door krijgsknechten waarvan een aantal zich in een kleine halve cirkel om het kruis opstelden toen de menigte het plein vulde. Ademee bleef staan voor de voet van het kruis terwijl de koning en zijn gevolg een wijde halve kring vormden om haar. Voor het kruis waren enkele keien uit de bestrating verwijderd en had men een gat gegraven. Polymus trok een doek weg die naast het kruis lag waardoor een houten plank zichtbaar werd. Daarop lagen touw, een aantal zware bronzen nagels, een ijzeren stang, enkele houten wiggen en een zware hamer. Polymus nam een van de nagels en liep ermee langs de toeschouwers terwijl Ademee voor het kruis stond en trillend bleef bidden. De mensen aanschouwden de nagel vol afschuw, sommigen spuugden naar Polymus.

Hij liep terug naar het kruis, knielde en legde de nagel terug terwijl Ademee haar armen omhoog strekte. Iedereen keek naar haar toen ze intens hilde. Voor Polymus het moment om enkele nagels uit zijn mouw te laten glijden in de stapel die al op de plank lag. Hij stond op en knielde voor Ademee. Zij legde het kleine kruis op de grond en hield een hand in de weelderige krullen van het hoofd van Polymus.

‘Ik vergeef je, beul. Ook jij doet wat God je heeft opgedragen. Ik vergeef je opdat God iedereen zal vergeven. Doe je werk!’ riep ze met luide stem.

Een groep geestelijken stond op een speciale plaats op het bordes en enkele van hen begonnen te zingen.

Polymus stond op en trok de resten van haar gewaad van haar gestriemde en bloedende lichaam. Ze droeg een doek om haar middel die tot net boven haar knieën reikte en in losse flarden om haar heen hing. Polymus liet de lendendoek op zijn plaats hoewel die nagenoeg niets meer verhulde. Hij greep haar vast en duwde haar achterover zodat ze met haar rug op de staander van het kruis lag. Met het touw bond hij haar armen aan de dwarsbalk, ze gaf zich over en bleef roerloos liggen. Ze wilde niet toekijken en richtte haar blik op de wolken.

Zal hij de aangepaste nagels gebruiken?

Polymus nam een nagel en de hamer. Iedere aanwezige rilde toen zij haar hand opende en hem aankeek. Hij omsloot de onderzijde van de dikke nagel met zijn hand zodat niemand zag dat deze nagel aan onderkant dunner en scherper was dan het lemmet van een mes. Hij plaatste de nagel met grote nauwkeurigheid in haar handpalm terwijl hij zijn hand om de schacht hield. Haar hand trilde toen hij met grote kracht toesloeg. Iedereen gilte, ook Ademee gilte het uit maar Polymus had gezien hoe het lemmet door haar hand was gestoten als een mes door boter. Hij sloeg nog tweemaal en zag dat het dikke deel van de nagel op haar handpalm drukte. Ze kermde zachtjes en Polymus wist niet of ze toneel speelde of dat ze de pijn in alle hevigheid voelde. Hij herhaalde hetzelfde bij haar andere hand en wijdde zich daarna aan haar voeten. Op de staander van het kruis was een kleine houten plank bevestigd met nagels en wiggen. Hij nam een van haar voeten en voelde de trilling. Ze bood geen weerstand en hij nagelde haar beide voeten naast elkaar op de plank waarna hij de wiggen van de plank nog enkele klappen met zijn hamer gaf.

De meeste mensen knielden en hadden hun handen gevouwen. Vrouwen huilden en nog steeds probeerden enkele geestelijken tot een gezamenlijk lied te komen. Polymus richtte zich op en keek om zich heen.

De vorsten Childebert en Theudebert stonden en keken naar het schouwspel met de handen voor hun mond. Polymus keek neer op Ademee en zag haar tranen in het zwakke zonlicht. Haar middenrif

schokte heftig en even sprak hij haar toe. 'De geschriften, wie heeft ze? Ik breek je benen als je het me niet verteld.'

Ademee had ieder woord van Polymus verstaan, dit was zijn moment. *Te laat kleine sadist, mijn handen en voeten heb je gespaard. Nu word ik door Theudebert beschermd.*

Ze kermde en huilde, ze leek zijn woorden niet te verstaan. Enkele krijgsknechten kwamen naderbij, Polymus vloekte zacht. De krijgsknechten wisten wat ze moesten doen. Snel richtten ze het kruis op en lieten het in de opening glijden.

Weer gilden de toeschouwers van ontzetting toen het kruis in het gat gleed en met een doffe klap op de bodem kwam waardoor Ademee gilde van de pijn. Terwijl zij het kruis recht hielden sloeg Polymus enkele wiggen rondom de staander zodat het kruis geborgd stond.

Hij liep rondom het kruis en keek naar boven. Daar zag hij, zes voet boven zich, hoe Ademee op het plankje stond met gespreide armen. Haar strijd tegen pijn, verstikking en bewusteloosheid was begonnen, de grote passio. Er druppelde bloed vanaf haar handen en het plankje op de geblakerde straatkeien. Polymus wist dat het bloeden snel zou stoppen. Hij keek naar de koning en boog. De hamer en nagels werden door hem in het kleed gewikkeld. De ijzeren stang plaatste hij tegen de staander van het kruis. Terwijl het dit deed keek hij naar Ademee en grijnsde op een onheilspellende manier. Daarna liep hij rustig naar de koning en knielde. 'De straf, opgelegd door de Heer, is uitgevoerd, mijn koning. Ik, Polymus, zal later opnieuw verschijnen om de Heer te dienen. Hij boog nog een keer en verliet het terrein terwijl enkele krijgsknechten zich in een kleine kring om het kruis posteerden.

Nog steeds probeerden de geestelijken een lied te zingen en meer dan ooit wensten ze dat meer mensen dit zouden leren. Na het gebed was de kracht van het gezang het grootst. De toeschouwers keken lange tijd verbijsterd naar de zwaar lijdende en hijgende vrouw. Dit was dus het martelaarschap, hun angst voor God was groter dan ooit.

Het geselen had haar onverwacht veel pijn gedaan en even was ze in paniek geraakt met wat haar nog te wachten stond. Maar ze had moed en kracht geput uit de aandacht die ze kreeg. De nagels door haar handen en voeten had ze nauwelijks gevoeld maar toen het kruis in het gat was gegleden had ze oprecht gegild van de pijn en zich gerealiseerd dat ze werkelijk zat vastgeklonken aan hout. Nu voelde ze weinig pijn in haar handen maar de pijn in haar voeten was heftig. Onge-

twijfeld door de druk en ze bad dat het plankje waar ze op stond goed was geborgd door Polymus. De zon scheen nauwelijks en daar was ze dankbaar voor. Haar huid was gebruind en gewend aan de zon maar ze had zich gerealiseerd dat een middag met striemen op haar huid in de volle zon tot meer pijn en littekens kon lijden.

Na enige tijd nam de pijn in haar voeten af en lukte het haar om iets voorover te gaan hangen. Polymus had haar armen en handen te los gebonden. Ze wist dat ze niet lang voorover kon blijven hangen, het zou haar de adem ontnemen. De afwisseling leek op een doodstrijd voor de toeschouwers terwijl het haar juist wat verlichting bracht.

Polymus, de hond! Zijn vraag over de geschriften had haar toch ver-rast. Het kon toch niet zo zijn dat haar rol was uitgespeeld? Gaande-weg realiseerde ze zich dat het mogelijk was dat men haar vrijheid zou willen beteugelen. Moest Polymus haar daarom de benen breken? Onmogelijk! Dan zou het volgende deel niet gespeeld kunnen worden. Of wel? Ze was al zwanger volgens de regels van het spel. Ze was vol-ledig overgeleverd aan de grillen van twee decadente vrouwen in Constantinopel die hun beul op haar hadden losgelaten. Nu, op dit moment, realiseerde ze zich dat meer dan ooit. *Ik heb het voorzien en koning Theudebert waakt, ik moet op hem vertrouwen.* Snel hervond ze haar rust. Als Polymus het lef zou hebben om met de stang op haar in te slaan zou Theudebert komen. *Alleen de geseling en de kruisiging.*

De geestelijken kwamen van het bordes en leidden de vorsten en hun vazallen naar het kruis. Daar knielden ze een voor een voor het kruis en kregen de zegen van Ademee. Ze vermande zich en speelde haar rol. Een stroom van edelen en vazallen kwam op gang en Ademee sprak haar zegeningen over hen uit. Het duurde langer dan een uur toen de laatste vazal was gezegend. Daarna was het de beurt aan de vrouwen van de vorsten en vazallen. Daarna riep Ademee met zwakke stem naar de toekijkende en nog steeds huiverende menigte: 'Vergiffenis, de Heer heeft vergeven,' waarna ze haar hoofd dramatisch liet hangen.

De geestelijken gingen rond en spoorden de menigte aan: 'Zie hoe de vrouwe vecht en lijdt voor onze zonden. Zie haar en bid voor haar. Denk voortaan, als u op uw akkers werkt, aan de vrouwe die uw zonden op zich heeft genomen.'

Steeds meer mensen knielden en baden. Ze bleven, ze lieten zich niet weg sturen, ze wilden niets missen van dit bijzondere tafereel dat zo sterk leek op de verhalen van de geestelijken over Jezus.

Nog nooit had een middag zo lang geduurd voor Ademee, nog nooit had ze zo duidelijk gevoeld hoe de namiddag koeler werd naarmate de zon zakte. De geestelijken, de koning en koningin en hun gevolg, ze bleven allemaal op het plein en leden met haar mee. Toen de avond viel stond niet alleen het marktplein vol maar ook alle straten die op het plein uitkwamen. Iedereen probeerde een glimp op te vangen van wat er gebeurde. Er ontstonden ruzies omdat de achtersten meer wilden zien. Het lukte de geestelijken en krijgsknechten om een stroom op gang te krijgen waarbij ook de achtersten naar voren konden komen om de martelares aan het kruis te zien lijden. Net voordat het duister werd en de vuren en fakkels werden ontstoken lukte het de geestelijken om de omstanders tot een gezamenlijk lied te brengen. Het leek alsof iedereen op dat moment voelde hoe sterk de kracht van de samenhang was. Steeds meer mensen zongen mee zonder de woorden te kennen.

Ze kreeg het koud en begon te rillen. De zon was volledig verdwenen achter de heuvels, het plein werd verlicht door de fakkels en oploaiende vuren. Voor deze dag had ze gedacht aan de pijn van de gesel en de nagels, maar de kou was nu het ergst.

Opeens, uit het duister, verscheen Polymus, de beul. Hij was snel bij het kruis en greep de stang die hij daar eerder op de middag tegen had neergezet. Hij sloeg er hard mee tegen de staander en Ademee voelde de scherpe pijn door de trilling in het hout. Het volk rilde en huiverde. Ze voelden instinctief aan dat de beul de stang niet zomaar greep, er zou blijkbaar nog iets huiveringwekkends gaan gebeuren. Polymus liep naar de plaats waar de koning en zijn gevolg zaten. Hij boog en zei: 'De martelares heeft haar taak volbracht. Ik zal haar benen nu verbrijzelen. Daarna mag ze van het kruis worden gehaald en is het offer volbracht.'

Childebert slikte en keek naar zijn vrouw. Ze zou zijn kind toch baren? Hoe kon dat met verbrijzelde benen? Theudebert, die aan de andere zijde van de koning zat, siste: 'Kruisiging en geseling was de straf. Die is uitgevoerd, er is niets in het oordeel gezegd over het verbrijzelen van botten!' Als je haar benen aanraakt zal ik je een week laten gillen van de pijn voordat ik je afmaak en op de mestvaalt gooi.'

Hij sprong naar voren en ontnam Polymus de stang. De beul was een Romein en Childebert dacht aan de verhalen die hij had gehoord over de oude tijden toen keizers beschikten over leven en dood in de arena's.

‘Leven,’ riep hij met luide stem en iedereen op het plein jubelde.

‘Het is genoeg geweest, beul. Bevrijd de vrouwe!’ riep hij luid en het volk juichte en leek op te dringen.

Polymus wist dat hij zijn daad niet kon uitvoeren, het zou hem zijn leven kosten voordat hij eraan begon. Hij liep terug en ging voor het kruis staan. Ademee was opgelucht, haar plan had gewerkt. Vanuit haar ooghoeken had ze gezien hoe koning Theudebert was opgestaan en Polymus de stang had afgenomen. Uit het gejuich van het volk kon ze afleiden dat ze was gered. Het was goed geweest om Theudebert al te verleiden voor haar martelaarschap.

Polymus gaf een teken aan de soldaten die gewaakt hadden rondom het kruis. De wiggan werden verwijderd en ze lieten het kruis voorzichtig neer.

Ademee verging opnieuw van de pijn door de positieverandering, bovendien merkte ze dat haar verdoving uitgewerkt raakte. Polymus haalde een grote tang tevoorschijn die hij aan zijn riem droeg. Hij plantte zijn voet op haar pols en trok de nagel met enkele korte rukken uit het hout en haar hand. Ze kreunde maar haar opluchting was dermate groot dat het haar niet meer deerde. Vakkundig verwijderde Polymus de andere nagels en de touwen om haar armen. De vier nagels stak hij achter zijn riem, niemand kon zien in het halfduister hoe de nagels er aan de onderzijde uitzagen.

Vanuit de basiliek kwamen vier geestelijken met een baar. Daar legden ze haar voorzichtig op en brachten haar naar binnen. De toeschouwers drongen op en Polymus verdween snel via het bordes door een zijdeur in de basiliek. Hij wist dat men hem zeker zou doden als hij zich nu in de menigte zou begeven.

‘Het is volbracht,’ zei Ademee zacht toen ze haar op een grote met huiden bedekte tafel voor het altaar legden.

‘Stuur eerst mijn beul, dan de koning en koningin, en dan koning Theudebert,’ gebod ze een geestelijke. ‘Verlaat allemaal de zaal, ik wil alleen zijn en afzonderlijk met hen bidden. Bid voor mij op het plein, mijn strijd tegen de dood is nog niet voorbij, jullie zielen zijn nog niet gered.’

Toen Polymus als eerste bij haar verscheen, droeg hij een kleine ransel bij zich. Daar haalde hij een kleine kruik uit waaruit ze dronk. Uit een andere kruik haalde Polymus een korrelige zalf die hij in en rondom de wonden in haar handen en voeten wreef waarna hij de wonden

verbond met een dunne reep vochtig linnen. Een derde kruik zette hij op de tafel, naast haar.

‘Heb, heb je de beschrijvingen?’ vroeg ze tussen het kreunen en vloeken door.

‘Ja, ik heb de plaatsen beschreven en ze zitten in het leren kaft.’

‘Geef me dat kaft en leg de nagels naast me.’

Hij deed wat ze vroeg. Zij stopte het kaft moeizaam onder haar bebloede rug en gromde: ‘Wilde je echt mijn benen verbrijzelen? Was dat opdracht? En waarom had je de touwen te los gebonden? Was dat sadisme?’

Polymus boog zich over haar heen en grijnsde. ‘Dat zul je nooit weten, jij hebt mijn vragen niet beantwoord. Ik zal jouw vragen ook niet beantwoorden.’

‘Hond, smerige rat,’ kreunde Ademee. ‘Jaag eerst op Chlotarius en dood hem. Zijn dood is een belangrijke voorwaarde voor het slagen van het plan. Jaag daarna op Flavius en breng me de cista. Neem het kruikje dat ik je heb gegeven en zorg ervoor dat Chlotarius de wijn daaruit drinkt!’

Polymus legde een dun linnen laken over haar lichaam.

‘We zijn als gladiatoren in een arena, Ademee. Soms vechten we samen tegen onze vijanden, soms moeten we elkaar bestrijden. Het is geheel afhankelijk van de grillen van zij die de macht hebben.’

Hij grijnsde nog een keer naar haar en verdween door een zijdeur.

Ademee dacht na, Polymus was vanaf nu een gevaar voor haar, het liefst had hij haar benen verbrijzeld. Het kon geen sadisme zijn. Hij hield te veel van haar lichaam om het zonder reden te verwoesten. Het moest een opdracht zijn. Ze zou het kind als kreupele krijgen en daarna als kreupele rondgaan door dit land. Antonina?

Onwaarschijnlijk, die wilde haar zelf toetakelen. Bleef alleen haar meesteres over. Theodora moest hiertoe bevolen hebben. Het zou veel eenvoudiger zijn om haar te bewaken. Polymus had het niet gewaagd, ook nu, in de basiliek, had hij het niet gedurfd. Ongetwijfeld omdat hij wist, dat een dergelijke daad hem het leven zou kosten. Vanaf nu stond ze er alleen voor, alleen de twee Frankische vorsten kon ze beïnvloeden. Polymus had gelijk. *Ik ben afhankelijk van de grillen van de augusta.*

Ongetwijfeld zou Theodora snel te horen krijgen dat ze niet als kreupele rond zou gaan. In de komende dagen moest ze gebruik maken van de macht van deze primitieve Frankische heersers.

Niemand mocht haar te na komen.

De koning en zijn gemalin stonden over haar gebogen. De koningin had rode wazige ogen. Ze had het grootste deel van de middag gehuild. Eerst van verdriet, bij het zien van zoveel leed. Later van opluchting omdat Ademee haar taak had volbracht en een zoon voor de koning en haar ter wereld zou brengen.

‘Hoe kunnen we je helpen?’ vroeg koning Childebert met verstikte stem.

‘Breng me naar een veilige plaats, mijn vorst. Breng me naar een claustrum waar ik kan genezen en waar uw zoon zal groeien in mijn lichaam.’

Hij keek de koningin aan met een vragende blik.

‘Ze bedoelt een klooster, mijn koning. Ik zal de zorg op me nemen.’

Ademee greep de arm van de koningin. ‘Ik hoorde dat er een claustrum is in Doornik.’

De koningin legde haar hand op haar arm. ‘Maar Doornik is ver. De reis, je bent te zwak.’

‘Doornik is goed, mijn koningin. Ik zal sterk genoeg zijn voor de reis. Ik wil u beiden iets vragen.’

Childebert en Vultrogotha keken haar vragend aan. ‘Naast mij liggen de vier nagels die mij aan het kruis hielden. Neem ze, het zijn heilige relieken. Neem ze en bewaar ze voor de processies en zware tijden als ik er niet meer ben.’

De koning zelf nam de vier zware, met bloed bedekte nagels.

‘Reinig ze niet,’ fluisterde Ademee. ‘Mijn bloed zal een troost zijn voor hen die lijden in de toekomst.’

‘Waarom wil je Theudebert spreken?’ vroeg de koning.

‘Hij zal een belangrijke rol spelen in de nabije dagen. Hij zal u beschermen tegen de laatste kwade elementen die kardinaal Tigelinus in zich droeg. Vertrouw op mij en hem. Hij zal de woede van uw broer beteugelen, alleen al door zijn aanwezigheid.’

Koning Childebert knikte. Zelfs nu in haar grote lijden sprak ze nog wijze woorden. Zou ze niet een ideale koningin zijn?

Zou het een zonde zijn om zijn ooit eens geliefde Vultrogotha te laten doden zodat Ademee de vorstin kon worden?

Misschien wilde Vultrogotha wel vrijwillig plaatsmaken voor deze unieke vrouw. Ze zou dan in een klooster kunnen trekken en verder

leven als nonna. Bij alle goden, hij zou haar van alle gemakken voorzien.

Theudebert kwam binnen en liep onzeker naar het altaar. Hij voelde zich al enige tijd niet in orde. Sinds zijn bijzondere ervaring in het laconicum met Ademee leek er iets te knagen in zijn binnenste. Aanvankelijk had hij dat toegeschreven aan de drijfnatte kleren die hij droeg toen hij door de koele zomernacht terug was gereden. Maar het geknaag in zijn maag en darmen werd eerder heftiger dan minder. Nu liep hij, in deze grote basiliek, naar de vrouw die hem in extase had gebracht en die deze middag zo zwaar was gemarteld. Ze lag onder een dun laken waar op verschillende plaatsen bloedvlekken zichtbaar werden.

‘Het is gedaan, mijn vorst,’ zei ze met een zachte stem. ‘Ik leef en ik voel uw vrucht in mij. Vergeef me mijn schamele verschijning. Ik beloof u plechtig dat u me onweerstaanbaar zult vinden bij onze volgende ontmoeting. Nu moet ik genezen en mij op uw zoon richten.’

‘Wanneer zult u mij weer kunnen ontvangen? Uw wonden, uw zwangerschap, ik...’

‘Nu, nu zou een goed moment zijn, mijn vorst. Hoewel mijn pijn hevig is zullen uw lichaam en uw zaad mij sterken. Deze middag realiseerde ik me dat onze ontmoeting in het laconicum slechts een klein voorspel was van wat wij allemaal zullen ontdekken.’

Zelfs nu, op dit moment, wilde ze hem. Het wond hem op maar zijn ongesteldheid speelde op. Zijn lichaam werkte ernstig tegen. ‘Vrouwe, ik zou niets liever willen. Maar mijn ingewanden...’

‘Ik zie dat u op dit moment niet gezond bent mijn vorst,’ onderbrak Ademee. ‘Zoek twee bekers en vul ze met de wijn uit deze kruik.’

Ze wees naar de kruik die Polymus op de tafel had gezet. Hij vond enkele bekers bij de doopvont en nam er twee van. Snel schonk hij de wijn uit de kruik en samen dronken ze gulzig. Theudebert genoot intens van de smaak van de wijn maar er gebeurde nog iets anders. Toen hij de wijn doorslikte leek het alsof hij iedere druppel voelde stromen. De druppels kwamen samen in zijn maag en gaven hem een weldadig gevoel in zijn hoofd en buik. ‘Dat doet me goed, uw aanwezigheid werkt als een geneesmiddel op mij.’

‘Buig u en kus me, mijn vorst. Uit uw kus zal ik kracht putten.’

Ze kusten elkaar langdurig, Ademee bracht hem ook op deze wijze in vervoering. Nadat ze met licht gekreun had duidelijk gemaakt dat hun

kus moest eindigen, boog Theudebert zich opnieuw over haar en fluisterde: 'Ik zal jou en mijn zoon beschermen, mijn engel.'

Ze keek hem aan met wazige ogen en zei: 'Ik voel me nu al sterker.'

'Ik ook,' en hij kuste haar opnieuw.

'Wees gewaarschuwd, mijn vorst,' fluisterde ze. 'Polymus, mijn beul, was een vazal van Tigelinus. Hij heeft zijn taak uitgevoerd maar het liefst had hij mijn benen vermorzeld met de stang. U hebt me verder leed bespaart. Hij trekt er nu op uit om uw oom Chlotarius te doden maar hij zal terugkomen om ook de andere koningen van het Merovingische huis te vermoorden. Ondanks de dood van de duivel, Tigelinus, zal zijn handlanger, Polymus gewoon doorgaan. Ik dacht dat Polymus gezuiverd zou zijn na zijn optreden maar Satan is nog steeds in hem. Misschien dat anderen ondertussen ook zijn bezeten door Satan. Waak over mij, ik smeeek het u.'

'Jouw vijanden zijn mijn vijanden, vrouwe. Ik zal ze te lijf gaan. Heb geen angst want ik zal jou beschermen en de beul Polymus zal de dag vervloeken dat hij werd geboren.'

Bij het verlaten van de basiliek voelde Theudebert zich beter dan ooit. Kwam het omdat hij een heilige had gekust?

Hij wist het niet maar het leek alsof het vuur in zijn buik was geblust. Ze had hem genezen, alleen al door haar aanwezigheid. Het was toch mooi om de Heer als bondgenoot te hebben.

Enkele dagen later zat Ademee in een comfortabele cella in het klooster van Doornik. Ze werd behandeld als een vorstin en men bracht haar wat ze wilde.

De prior van het klooster, Adelfred, die onderweg was naar Rome, werd ingehaald door een boodschapper. Die vertelde hem over wat zich in Parijs had afgespeeld. Hij was onverhoopt teruggekeerd nadat hij had vernomen dat Tigelinus hem had misleid. Aanvankelijk was zijn teleurstelling en boosheid groot geweest, maar nu, met een martelaars in zijn klooster voelde hij zich vereerd en belangrijk. De koning had hem in vertrouwen genomen en haar aan hem toevertrouwd. Ook zij, de heilige Ademee, had hem in vertrouwen genomen. 'Het kind zal sneller groeien dan een gewoon kind, prior Adelfred. Het zal geboren worden in de laatste dagen van het najaar.'

Ademee kende mannen als prior Adelfred maar al te goed en ze wist dat hij eenvoudig te manipuleren was. Alles verliep zoals ze wilde. Ze

beschouwde haar martelaarschap als het zwaarste deel van haar rol in het spel. Even was ze volledig overgeleverd geweest aan de onberekenbare Polymus en bijna was het fout gegaan. Alleen dankzij koning Theudebert, was de verminking van haar benen haar bespaard gebleven. De andere koning, Childebert had het kunnen laten gebeuren.

Nooit zal ik me nog eens zo kwetsbaar opstellen. Eerder zal ik mezelf het leven nemen. Vanaf nu kan ik alleen maar op koning Theudebert rekenen.

Ze miste Calibus, de enige die ze lange tijd kon vertrouwen en die haar beter kende dan wie ook. De kruisiging was echter goed afgelopen en de vreselijke pijn zou ze koesteren omdat die haar in de armen van Theudebert had gebracht. Theudebert was haar doel. In Constantinopel had ze gehoord en gelezen over de Frankische vorsten. Over de machtige Clovis die zijn rijk had verdeeld onder zijn vier zoons. Over de geweldige Theudebert die over de bergen was gekomen en het oude westelijke rijk wilde veroveren. Nooit zou ze koning Theudebert in haar macht kunnen krijgen als ze het niet op deze manier had gedaan. Ze had meteen naar hem toe kunnen gaan. Ze had hem kunnen verleiden maar dan had hij haar genomen zoals hij veel vrouwen nam. Nu voelde koning Theudebert zich uitverkoren. De duivelse vrouwen in Constantinopel wisten wat ze wilden en Ademee was hun perfecte werktuig. Maar augusta Theodora en vrouwe Antonina wisten nog steeds niet dat Ademee ook haar eigen plan kende. Zolang vrouwe Antonina dacht dat alles volgens haar plan liep, zou ze geen argwaan koesteren en geen mensen op haar af sturen. Van Ravenna tot Parijs was nu gezaaid. Niet lang meer, dan konden Antonina en Theodora gaan oogsten. Dan zouden deze vrouwen een nieuwe fase inluiden van hun spel. Het grote moment kwam steeds dichterbij. Koning Chlotarius moest sterven, eerder zou de volgende ronde in het spel niet gespeeld kunnen worden. De eerste aanslag op zijn leven was mislukt en het benieuwde Ademee hoe Theodora deze tegenslag zou verwerken. Wie zou die taak nu beter kunnen uitvoeren dan Polymus? De uitmoording van het leger van Magdaleners was een slimme zet van Ademee. Een gewaagde actie, ingegeven door Theodora maar met weinig hoop op slagen. Toch kon dat succes haar in grote problemen brengen. Antonina zou steeds meer middelen aanwenden om haar gevangen te nemen. Of Chlotarius nu wel of niet leefde, vroeger of later moest ze naar zijn land. Daar lag haar doel, de alchemist in Constantinopel, meester Andaris, had haar erover verteld. Ze tilde haar gewaad op en bekeek haar buik en benen. De striemen waren nage-

noeg verdwenen. De gesel van hertenleer en loodkleurige zaden, gevuld met varkensbloed, had er vreselijk uitgezien vanuit de verte. Het had haar ook flink wat pijn bezorgd, maar ze wist dat de striemen niet diep waren. Ze had het geleerd in Constantinopel waar sommigen gestraft wilden worden zonder de littekens voor de rest van hun leven te dragen. Ze wist hoe de rijken in Constantinopel en Rome elkaar soms straften tijdens hun decadente spelletjes. Van die kennis had ze handig gebruik gemaakt.

Er werd op de deur geklopt. Ademee wist wie het was en liet haar gewaad zakken. Moeizaam schuifelde ze naar de deur, haar voeten waren nog pijnlijk. Toen ze de deur had geopend keek ze in het verbaasde gezicht van de prior.

‘Vrouw, u moet toch niet... waar is de nonna die...’

‘Ik heb haar weggestuurd, prior Adelfred. Ook dit hoort bij mijn passie, devotie en soberheid. Ik kan mij nu zelf weer verzorgen en anderen in deze abdij hebben wel iets beters te doen. Wilt u binnenkomen?’

De prior boog en betrad schoorvoetend de cella.

‘Wilt u me iets vertellen?’ vroeg Ademee met een zwoele stem terwijl ze haar handen, gevouwen, voor zich hield.

‘De meeste kloosterlingen willen uw zegen,’ begon Adelfred. ‘Ik wil niet aanmatigend zijn maar het zou goed zijn als ik hen iets kon vertellen. Wanneer bent u sterk genoeg om tegemoet te komen aan hun diepste wens? Op dit moment huizen er in dit klooster driemaal zoveel mensen dan normaal. Met uw zegen zouden ze in vrede vertrekken en zouden mijn broeders hun cellae niet meer hoeven delen met broeders uit andere gebieden. Ook het eten verdwijnt te snel uit onze voorraadschuren. Lastig met de winter die in aantocht is.’

‘Ik zal snel genezen, prior Adelfred, roep enkele broeders die mijn terechtstelling mochten aanschouwen.’

Adelfred gaf onmiddellijk gehoor en even later stonden drie geestelijken bij hem in de cella. Zij stond voor hen en zei: ‘Ik moet u het eerste wonder in dit klooster laten zien.’

Ze verwijderde de linnen stroken van haar handen en liet de wonden zien. ‘Ziehier, net als destijds in Jeruzalem laat ik u na drie dagen mijn wonden zien.’

Daarna verwijderde ze de stroken om haar voeten. Ze liep langs de mannen en liet hen de wonden zien. Ze zagen geen gapende gaten maar kleine wonden.

‘Vanaf volgende week zal ik mij aan u tonen en mag u de wonden kussen nadat ik u heb gezegd.’

De mannen vielen op hun knieën en vouwden hun handen. Ze deed een paar passen terug en met een snelle beweging maakte ze haar gewaad los bij haar hals zodat het kledingstuk van haar af gleed. De geestelijken keken gefascineerd toe. ‘Bezie mijn wonden van de geseling, zie hoe snel de Heer mijn wonden en pijn laat wegnemen. Het teken van verzoening.’

Ze trok een been langzaam op waarna ze zich zachtjes om haar as draaide.

De mannen waren volkomen gefascineerd door haar uiterlijk en de nog nauwelijks zichtbare sporen van de geseling die ze hadden gezien. Waarlijk, ook nu vond weer een wonder plaats bij deze vrouw. Ze stuurde de drie mannen weg maar verzocht de prior te blijven. Toen de mannen de cella hadden verlaten sloot ze de deur en liep uitdagend langs de prior. Ze keek hem aan en zag hoe de man volledig weg dreigde te smelten in tegenstrijdige gevoelens en machteloosheid. Ze ging op haar slaapbank liggen en steunde op haar ellebogen. Daarbij trok ze uitdagend een van haar benen op en stak haar gespieerde buik iets omhoog. De prior wist weinig van het menselijk lichaam en een lichaam als dit bracht zijn hoofd volledig op hol. Ademee keek hem aan en trok haar buikspieren samen om ze daarna meteen weer te ontspannen. Nadat ze dat enige keren had herhaald zei ze: ‘Zie mijn vrucht reeds leven.’

De mond van de prior viel open.

‘Ik geef u een bijzonder privilege, prior. Kniel en zegen deze Koninklijke vrucht met uw hand en een kus op zijn groeiende lichaam, bij mijn navel beweegt hij zich.’

Polymus was meteen vertrokken. Zijn opdracht was om Ademee te verzwakken. Hij had gefaald en kreeg voorlopig geen kans om zijn fout te herstellen. *De feeks heeft de barbaar Theudebert aan zich gebonden.*

Ze zou snel aansterken en kon daarna doen wat ze wilde. Hij zou gestraft worden tenzij hij zijn fout herstelde. Hij reed door gevaarlijk land maar dat deerde hem niet. Polymus hield van het gevaar en wist dat zijn eigen kwaadaardigheid ook die van de meeste woeste bewoners van deze streek overtrof. Alleen de Saksers vreesde hij. Met dat volk viel niet te onderhandelen, Saksers waren volkomen onvoorspelbaar in hun gedrag.

De reis ging naar Remi, daar zou hij zijn daad voorbereiden. Na twee dagen reed hij door de straten van de oude stad en klopte aan bij het adres dat hij van zijn meesteres had gekregen. Een jonge vrouw opende de deur, ze zag er goed verzorgd uit, net als de woning.

‘Mijn naam is Polymus, ik...’

De vrouw legde een vinger op haar lippen en gebaarde hem om binnen te komen. Polymus stond meteen in een grote woonkamer waar in het midden een grote tafel stond. Er zaten twee mannen die hem van top tot teen bekeken.

‘De beschrijving klopt,’ zei een van de mannen terwijl de vrouw de deur sloot. ‘Kom verder en ga zitten. Er zijn nieuwe instructies gekomen. Maar eerst moet je ons vertellen wat er allemaal in Parijs is gebeurd.’

Theudebert bezocht een week later het klooster waar Ademee zat. Hij werd ontvangen door prior, Adelfred. ‘Welkom machtige vorst van Austrasië. Het is een eer om u in de oude stad van uw grootvader te mogen ontvangen.’

‘Ik wil de vrouwe zien voordat ik naar het zuiden vertrek.’

‘Ik zal u laten aankondigen bij haar.’

Hij stuurde een broeder naar de cella van Ademee.

De broeder was snel terug en zei: ‘De vrouwe verheugd zich op de komst van de koning van het zuidelijke rijk en voelt zich vereerd door zijn aandacht.’

‘Breng me bij haar!’

Hij betrad haar cella en zij sloot de deur. Hij was opgewonden en keek haar aan. Ze maakte een beweging die hem bekend voor kwam en haar gewaad was wederom om haar voeten gezakt. Met verbazing keek hij toe hoe ze om hem heen liep zonder ook maar een geluid te maken. Haar verwondingen kenden bijna geen sporen meer en ze gebaarde hem zich te ontkleden. Terwijl hij zich haastig de kledingstukken van het lijf rukte, stond ze voor hem en hij zag hoe haar buik bevoog en op en neer golfde.

‘Dat is jouw zoon die daar zo beweegt en het wordt hoog tijd dat je hem begroet en koestert,’ zei ze terwijl ze voorzichtig danste. Toen hij zich van zijn kleding had ontdaan kreeg hij niet de kans om haar te grijpen. Ze was hem voor en besprong hem op een manier die deed denken aan een wilde kat die zijn prooi besprong. Hun spel had meer weg van een gevecht dan van tederheid. Hoe wild ze ook was, doorlo-

pend wees ze hem op de deur, met de bedoeling dat hij zich moest realiseren dat er geluisterd kon worden. Het irriteerde hem mateloos, hij kleepte zich snel en regelde dat de gang leeg bleef door op bepaalde plaatsen enkele wachters te posteren.

‘Zo, nu kunnen we vrijuit genieten van elkaar,’ hijgde hij toen hij zich opnieuw ontkleedde.

Ademee bracht hem alle vormen van genot die ze kende en putte hem volledig uit. Na lange tijd lag hij, heftig zwetend naast haar.

Nu was het moment om aan haar laatste opdracht van de augusta te beginnen. Wrijvend met haar hand over zijn buik vroeg ze: ‘Mijn koning, u hebt de steden boven Rome doen sidderen, u hebt grote gebieden veroverd, waarom hebt u uw leger destijds teruggetrokken?’

‘Een stoutmoedige daad van mij, vrouwe. Ik wilde rust aan mijn zuidelijke grenzen en merkte dat er veel verdeeldheid onder mijn vijanden was. Ik veroverde Pavia en op dat moment gebeurden er twee dingen. Er brak ziekte uit in mijn veel te kleine leger en ik kreeg niet de zegen van de Heilige Vader. Rome was veroverd door de legioenen van Belisarius. Hij stuurde een sterk legioen naar het noorden zonder met mij te onderhandelen. Ik wist dat ik Pavia niet kon houden, daarom heb ik me teruggetrokken. Maar nu heb ik meer bondgenoten. Als ik de kans zou krijgen dan...’

‘Mijn koning, u moet niet wachten op bondgenoten. U moet uw eigen kansen creëren,’ fluisterde ze in zijn oor.

‘Misschien, maar voorlopig richt ik me op het noorden. Mijn ooms vechten om hun bestaan. Mijn oom Childebert is zwak, mijn oom Chlotarius kan meer aanspraak maken op de troon dan ik. Dat mag nooit gebeuren, hij is sterk.’

‘Vertrouw op de Heer, Hij zal u leiden.’

‘Zeker, maar ik zal mij ook door mijn zwaard laten leiden, vrouwe. Het veroveren van gebieden is minder moeilijk dan deze gebieden aaneen te smeden tot een rijk. Daarin ben ik minder vaardig.’

‘Daarom moet u meer vertrouwen in de Heer hebben. Hij heeft u uitgekozen. Wie zijn uw machtigste vijanden?’

In het westen, in Neustrië, is de verdeeldheid onder mijn neven groot. Er is daar weinig gevaar voor mij. In het noorden is mijn oom Chlotarius een machtige vijand. Aan de zuidgrenzen van mijn rijk voeren Goten, Romeinen en Langobarden hun oorlogen. Nog steeds geloof ik dat daar mijn kansen liggen. Het is rijk land, er valt meer te halen dan in Neustrië of het noorden.’

‘Uw oom, koning Chlotarius, is een gevaar voor u. Als hij het rijk van uw oom Childebart in handen krijgt kan hij u bedreigen. Waarom richt u zich niet eerst op hem? Waarom herstelt u niet het oude rijk van uw grootvader?’

‘Mijn oom Chlotarius is een sterke koning met machtige bondgenoten. Hij heeft zijn handen vol aan de woeste Saksers in het noorden. Zelfs als ik hem zou verslaan, ik zou veel van mijn krijgers in het noorden moeten houden om de Saksers te bedwingen. In het zuiden kan ik sterke bondgenoten en veel rijkdom winnen. Daarna ben ik sterk genoeg om met Chlotarius, en de Saksers, af te rekenen.’

Ze gaf hem gelijk en vleide zich dichter tegen hem aan. ‘Jij zult grote landen met je zwaard veroveren, koning. Maar ik zal ze binden met mijn heilige status.’

‘Je hebt gelijk, mijn liefste. Jouw kracht zit in het heiligdom en mijn kracht zit in het zwaard. Samen zullen we onkwetsbaar zijn.’

Hij legde zijn hand op haar buik en zij liet haar buikspieren voorzichtig bewegen.

‘Ik voel hem,’ zei hij vol overtuiging. ‘Ik voel zijn kracht en vitaliteit.’

‘Ja, hij zal een groot vorst worden. Maar jij moet hem een koninkrijk geven. Vraag aan je geestelijken of ze je de verhalen van Joshua en Gideon willen vertellen. Zij waren ook krijgers die de zegen van God hadden. Je zult je leger moeten voorbereiden, mijn koning.’

‘Ik zal naar het zuiden trekken met een sterk leger en al die verzwakte legers verslaan.’

‘Je zult overwinnen omdat in het zuiden grote legers jouw bondgenoot willen zijn,’ moedigde Ademee hem aan. ‘Rome wacht op je en Ravenna zal haar poorten voor je openen. Dat heb ik in een visioen gezien. Ik zal me bij je voegen nadat ik jouw zoon ter wereld heb gebracht.’

‘Ik zal je missen,’ zei hij. ‘Maar ik heb Arobino opdracht gegeven om over je te waken. Arobino is mijn favoriet. Hij wil graag erkenning maar geen land, een trouwe vazal die de strijd niet schuwt.’

‘Ik zal jou ook missen, en daarom gaan we nu verder met wat we enige tijd niet kunnen doen.’

Later, toen koning Theudebert was vertrokken lag ze op haar slaapbank en keek naar de balken van het plafond. Theudebert had meteen toegehaapt, Theodora had het voorspeld, ze hoefde hem nauwelijks te manipuleren. De berichten dat hij zijn legers verzamelde, zouden snel genoeg in Constantinopel doordringen. Augusta Theodora kon alleen

maar tevreden zijn met wat ze had gedaan. Zolang koning Chlotarius nog leefde had zij de ruimte voor haar eigen plan. Ze mocht zich nu niet laten leiden door haar angsten. Ze was bijna bij haar doel. De meeste Merovingers waren langharige zwakkelingen die teerden op de roem van hun voorouders en steeds meer moeite moesten doen om hun vazallen tevreden te houden. Alleen Theudebert en Chlotarius waren sterk. De augusta had voor Theudebert gekozen, dus moest Chlotarius verdwijnen. Dat was nu de taak van Polymus. Maar handelde Polymus dan ook niet voor Antonina? Hoe ingewikkeld het ook maar was, nu was het moment gekomen voor initiatief. Ze stond op en schreef een bericht voor de augusta.

Koning Theudebert zal zijn legers verzamelen en naar het zuiden trekken

Kind zal binnenkort komen

Ik zal als martelares rondtrekken door het gebied van Chlotarius en zijn vazallen aan ons binden

Gelijktijdig zal ik de cista zoeken

Ze wist aan wie ze het bericht moest geven. Ze wist ook dat de derde en vierde zin gevaarlijk waren. Een eigen initiatief, iets dat Theodora niet op prijs zou stellen. Maar ze had een paar weken tijd voor zichzelf gecreëerd en haar bericht duidde op initiatief, niet op opstand. Theudebert had een sterke groep achtergelaten die haar zou beschermen. Voordat ze aan haar laatste opdracht begon, kon ze werken aan haar eigen plan. *Het gif, ik moet de brand in mijn lichaam weer blussen, weer een slok dicht bij Constantinopel.*

Mosa trajectum

De heirbaan veranderde in een pad. De ochtendnevel hing nog tussen de bomen, klaar om te verdampen door de eerste zonnestralen. Flavius reed in een rustige draf en keek doorlopend om zich heen, hij wist dat hij in gevaarlijk gebied was. Zijn paard werd onrustig, een teken waar hij veel waarde aan hechtte. Veel dieren voorzagen gevaren eerder dan mensen. Als legionair had hij al geleerd om naar de signalen van de dieren te kijken en te luisteren.

Hoewel het pad kaarsrecht door het woud liep, kon hij niet ver voor zich uitkijken. De flarden van de ochtendnevel belemmerden zijn

zicht. Rechts van hem vloog een grote uil weg van een tak, blijkbaar gestoord door iets dat zich in zijn nabijheid afspeelde. In zijn ooghoeken zag hij beweging tussen de takken van een rododendron die naast de boom groeide waar de uil was weggevlogen. Een drietal mannen wurmden zich moeizaam uit het struweel. Flavius zag aan hun uiterlijk dat het Saksters waren. Hij gaf zijn paard de sporen en stoof op de mannen af. Vanaf zijn paard doodde hij een man met zijn gladius terwijl een andere man vol werd getroffen door zijn paard en een achterpoot op zijn borst kreeg. Iets verderop sprong hij van zijn paard en wachtte de derde man op. Die had zijn korte bijl genomen en stoof luid schreeuwend op hem af. De man mocht dan indrukwekkend tekeergaan met zijn stem, als krijger stelde hij niet veel voor. Met een simpele schijnbeweging wist Flavius een slag uit te lokken en te ontwijken. De bijl kwam in een boomstam terecht en de Sakster wrikte zijn wapen los. Voor Flavius voldoende tijd om zijn korte, scherpe zwaard in de nek van de man te steken. De man die door het paard van Flavius was geraakt lag op zijn rug en keek met holle ogen naar de zich oplossende mistflarden. Hij had zijn mond open en zijn borst schokte heftig op en neer. Flavius nam de bijl die nog in de boom stak en wilde zijn hoofd splijten om hem uit zijn lijden te verlossen. Een woest gehinnik en gebries van zijn paard leidde zijn aandacht naar een andere plek. Nog eens drie Saksters, ze stonden naast zijn paard. Ze hadden zich aan de andere kant van de weg verstopt en waren tijdens het gevecht tevoorschijn gekomen. Flavius trok zijn zwaard opnieuw en stoof op hen af. Deze mannen verspreidden zich meteen. Dit gevecht zou moeilijker worden. De mannen stonden klaar en waren niet meer te overrompelen. Alle drie waren ze bewapend met aksen, wapens die Flavius goed kende. Hij wist dat zijn zwaard geschikter was maar hij wist ook dat een rake slag van een aks meteen zijn einde kon betekenen. Hij miste een goed scutum en daarom verkoos hij het om zoveel mogelijk uit te wijken. Zijn belagers waren besluiteloos, vermoedelijk onder de indruk van de snelle uitschakeling van hun krijgsmakkers. Na wat schijnbewegingen en schijnaanvallen wist Flavius een van de mannen te raken. Hij had een diepe snee in zijn arm, het bloed gulpte er met grote hoeveelheden uit zodat hij zich terug moest trekken. Brutaal gooide Flavius zijn aks naar een tweede belager. Het was geen wapen om mee te werpen, bovendien beheerste Flavius de techniek niet. Niettemin werd de man getroffen op zijn borst. Hij schrok en keek naar de plek waar de aks hem had geraakt. Flavius was snel bij hem en sloeg toe. Het

lukte hem niet om de man daar te raken waar hij wilde, zijn zwaard schampte lang de schouder van de Sakser. Zijn schouderplaat redde zijn leven maar het zwaard kwam op zij pols, zijn hand werd afgehakt. De derde man wist Flavius op zijn bovenarm te raken. Een stekende pijn maar de slag had niet genoeg schade aangericht. Hij kon zijn zwaard blijven hanteren en haalde uit. Zijn opponent wist zijn slag gedeeltelijk te ontwijken maar werd toch geraakt in zijn zij. Flavius deed twee passen terug en voelde aan zijn pijnlijke bovenarm. De Sakser die zijn hand was kwijtgeraakt zakte op zijn knieën en begon te krijsen terwijl hij zijn afgehakte hand opraapte en vertwijfeld tegen zijn bloedende pols duwde. De derde belager was niet van plan om te vluchten. De man had zijn tegenstander verwond en wist dat hij een kans maakte. Hij keek naar zijn wond en grijnsde naar Flavius. Hij hief zijn bijl en wilde aanvallen. Maar Flavius was dan misschien geen bijlwerper, met een pugio kon hij prima overweg. Met een snelle beweging wierp hij zijn dolk naar de aanstormende man. Die werd geraakt in zijn schouder. Niet genoeg om hem te vellen maar wel genoeg om hem uit balans te krijgen en toe te slaan. Nog voordat de Sakser de pugio uit zijn schouder kon trekken stond Flavius voor hem en stak zijn zwaard zijn buik. Meteen sprong hij terug en overzag het slagveld. Een man met een vertrapte borst, een man zonder hand en een man die zijn gladius in zijn buik had gekregen. Hij kreeg echter niet de gelegenheid om na te denken over een vervolgactie, weer brieste zijn paard. De nevel was grotendeels verdwenen en in de verte zag hij dat er ruiters naderden. Impulsief sprong hij op zijn paard en galoppeerde weg van het strijdperk. De ruiters kwamen uit de richting van waar hij ook was gekomen. Hij kon niet terug, hij moest verder, dieper het woud in. De nevel was verdwenen en Flavius kon ver vooruitkijken. Hij reed alsof de duivel hem op zijn hielen zat, over een pad dat steeds smaller werd. Eenmaal keek hij achterom, geen achtervolgers. Na verloop van tijd hield hij zijn paard in en bekeek de omgeving. Links en rechts van hem was alleen maar woud, het was geen optie om van het pad af te gaan, hij zou hopeloos verdwalen. Hij moest zo snel mogelijk uit het woud zien te komen door gewoon dit pad af te rijden en te hopen op een ruime vluchtweg. Zijn paard bleek een goede bondgenoot. Het dier had hem al tweemaal gewaarschuwd en leek niet schuw. Bovendien was het een sterk paard, ongetwijfeld had het betere tijden gekend dan het verblijf in pleisterplaatsen en stallen op de routes tussen de steden.

Het pad waarover hij ging, was veranderd in een bospad. Stoffig bij droogte en ongetwijfeld een modderpoel bij regen. Plaveisel was nergens meer te zien maar het pad bleef wel opmerkelijk recht door het woud lopen. Ooit was dit een goed onderhouden heirbaan geweest tussen twee belangrijke steden. Het zicht was nu minstens een halve milia en hij zag steeds meer licht. De rand van het woud werd zichtbaar. Rechts van hem was het woud, links van hem verschenen steeds regelmatig glooiende velden en heuvels. Net toen hij opluchting begon te voelen zag hij het grote kamp opdoemen achter de rand van een heuvel. Hij dacht koortsachtig na. Terug? Het woud in?

Vraagstukken die hem maar kort bezighielden, enkele ruiters reden hem tegemoet. Als hij nu zou keren zouden ze hem achtervolgen. De ruiters die hem tegemoet kwamen waren anders gekleed dan de mannen waar hij tegen had gevochten, het waren Franken. Rustig reed hij hen tegemoet. Toen ze zagen dat hij geen aanstalten maakte om te vluchten hielden ze hun paarden in en reden in een rustige draf verder.

‘Gegroet reiziger, wat brengt u in deze verlaten streek?’

‘Mijn naam is, Flavius Rokus. Ik ben op reis van Treveris naar Doornik. Ik heb boodschappen en documenten bij me.’

De ruiter die het woord voerde leidde zijn paard vlak naast het paard van Flavius en bekeek hem aandachtig.

‘U draagt de kleding van een kloosterling, bent u een geestelijke?’

‘Nee, maar ik heb wel berichten van de kloosters van Colonia en Treveris voor het klooster in Doornik.’

‘Volg ons, wij willen uw berichten zien en u ondervragen. Daarna kunt u uw weg vervolgen.’

In het kamp was het bedrijvig. Aan de woudzijde waren palissades opgericht en wallen opgeworpen. Hij schatte dat hier minstens vijfduizend krijgsknechten waren. De meeste van hen zagen er slecht verzorgd uit. De tenten van de soldaten stonden ongeordend en de latrines waren midden in het kamp. Uit enkele tenten kwam het gegil en gekerm van de gewonden, dit leger had onlangs nog gevochten. Voor een grote tent stegen ze af en werd het paard van Flavius weggeleid nadat hij zijn ransel had genomen.

‘Wacht hier, ik zal je aankondigen bij onze leider,’ zei de ruiter.

Hij verdween in de tent en al snel kwam hij weer tevoorschijn. Na een kort gebaar betrad Flavius de tent. Aan een grote ronde tafel stonden enkele mannen die gekleed waren als Frankische edelen. Bij hen stond

een grote man met brede schouders. Zijn volle baard was kort en goed verzorgd. Hij liep naar Flavius en zei: 'Jij komt uit de wouden. Hoe kon je door het gebied van de Saksers komen? Ben je met hen bevriend? Heb je gedode Frankische soldaten gezien?'

'Ik ben slechts een boodschapper,' loog Flavius en hij liet zijn ransel zien. Ik heb onderweg Saksers ontmoet in de wouden. Een kleine groep en ik wist hen te ontwijken. Later zag ik een groep te paard, in de verte. Ik ben toen gaan rijden als de wind en ze hebben me niet ingehaald. Kort daarna zag ik dit kamp.'

'Dan is er hoop,' riep de man en hij draaide zich om naar de edelen die bij de tafel stonden. 'Saksers gaan niet te paard door de wouden. Hij moet mijn groep verkenners hebben gezien. Die kunnen hier dan ieder ogenblik aankomen.'

Hij draaide zich weer naar Flavius en zei: 'Mijn naam is Widukind, ik ben de aanvoerder van dit leger en wij hebben de Saksers bevochten. Beide legers likken hun wonden en we staan aan de vooravond van een beslissende slag. Zweer me dat je ruiters hebt gezien.'

'Ik zweer het. Ze waren nog ver maar mijn ogen zijn goed genoeg om ruiters van voetvolk te kunnen onderscheiden.'

'Goed, vervolg dan je weg. Je bent een dappere boodschapper en je hebt ons goed nieuws gebracht.'

Flavius boog en verliet de tent.

'Laat je paard nog even rusten,' zei de stalknecht. 'Hij heeft hard gewerkt, zie ik. Laat me het dier borstelen en haver geven. Het is een goed paard, hoe heet dit paard?'

Flavius haalde zijn schouders op en zei: 'Ik weet het niet. Ik heb het bij de laatste pleisterplaats gekregen en ik zal het bij de volgende pleisterplaats weer ruilen.'

'Neem dan een fris paard uit deze stal. Dit paard heeft iets bijzonders. Bij de pleisterplaats kun je zeggen dat Widukind dit paard in beslag heeft genomen.'

Flavius glimlachte. 'Je bent een goede handelaar, vriend. Maar een paard dat me heeft gered dank ik niet op deze manier af. Ooit was het misschien een strijdros, en heeft het paard zijn huidige plaats verdiend. Het kan misschien ook het leven van een volgende boodschapper redden in plaats van gedood worden op het slagveld.'

'Bedenk dan een naam!'

'Je hebt gelijk, dit paard is meer dan alleen een wisselpaard voor boodschappers. Ik zal dit paard "Werrapert" noemen,' besloot Flavius.

“Oorlogspaard” klinkt goed,’ zei de stalknecht tevreden.

‘Ik ga nu. Ik beloof je dat ik rustig zal rijden en Werrapert goed zal verzorgen.’

De knecht aaide het grote dier over zijn kop en legde het tuig weer aan. Even later liep Flavius door het kamp met zijn paard. Een groep Frankische ruiters reed hem voorbij. De leider van de groep keek hem in het voorbijgaan aan. Net toen Flavius buiten het kamp was en zijn paard wilde bestijgen hoorde hij een bulderend “halt” achter zich roepen. Vluchten was zinloos, hij draaide zich om en zag Widukind en een van de ruiters op hem afkomen.

‘Je beweert een onnozele boodschapper te zijn,’ riep Widukind. ‘Maar je daden zijn die van een krijger. Je bent een bende met Saksers te lijf gegaan. Dat is niet wat boodschappers plegen te doen. Kom mee!’

Hij volgde het tweetal en gaf zijn paard opnieuw af bij de stalknecht die meewarig naar hem glimlachte. In de tent werd hij ondervraagd terwijl anderen zijn ransel en bagage onderzochten. Er werd gefluisterd, zelfs de Frankische edelen bemoeiden zich met het gesprek. Een van hen sprak Flavius aan in het Latijn. Hij beantwoordde zijn vragen en ze kregen een gesprek over de steden en kloosters ten noorden van de Rhenus.

Widukind onderbrak hen. ‘Spreek, boodschapper. Je paard is een krijgspaard.’

‘Het is een paard dat ik heb gekregen bij de laatste statio.’

‘Je hebt documenten bij je die op dit moment worden gelezen door kundige lezers. Je hebt een gladius en een pugio, Romeinse wapens, lieg niet tegen ons.’

Flavius besloot om eerlijk te zijn en vertelde dat hij op weg was van Treveris naar Doornik als boodschapper, maar ook als scriptor en lector.

‘Ik moet, in naam van de Heilige Vader, iets zoeken dat hier lang geleden door Romeinen is gebracht, en dat is de waarheid. U kunt me op de proef stellen.’

Twee mannen bestookten hem met Latijnse teksten en hij beantwoordde hun vragen en stellingen. Hij liet hen ook zien dat hij de Griekse taal beheerste en het Hebreeuws. Ze raakten onder de indruk en alles had nog goed kunnen komen als niet een andere onderzoeker de insignes had herkend.

‘De tekens van een krijgstribuun uit het leger van Belisarius,’ zei een edele nadat hij ze aandachtig had bekeken.

Bij het horen van de naam “Belisarius” steeg er een licht gemompel op uit de groep.

‘Ik was het grootste deel van mijn tijd in het leger slechts een centurio,’ riep Flavius vertwijfeld, maar Widukind had zijn keuze al gemaakt.

‘Eindelijk eens een meevaller in dit verloren land. Hoe komt het dat ik zeker weet dat jij deze insignes niet hebt geroofd? Je houding en vechtkunst hebben je verraden, tribuun. Jij gaat ons helpen. Ik zit te gillen om sterke leiders in mijn rangen. Mijn koning ligt zwaargewond in zijn tent en ik zal hem het goede nieuws vertellen. Kom mee!’

Ze liepen naar een zwaarbewaakte tent. Op een stinkende strozak lag de koning in een moeizame houding. Hij had een diepe wond in zijn rug en kon zich nauwelijks bewegen.

‘Gegroet, machtige Chlotarius. Goed nieuws, een Romeinse tribuun die ons van dienst kan zijn. Hij heeft gediend in de legioenen van Belisarius en jaagt nu op relieken in dit land.’

De koning draaide zich naar hen toe. Het was halfdonker in de tent en de koning had zich in weken niet gewassen. Zijn hoofd bestond uit niets meer dan een vette brei van haren.

‘Heeft die beroemde generalis niets beter te doen dan zijn bevelhebbers eropuit te sturen om christelijke rommel uit ons land te roven?’ kreunde de koning.

‘Hij is ook lector en scriptor,’ antwoordde Widukind. ‘Zijn verhaal klinkt aannemelijk maar we kunnen hem goed gebruiken.’

‘Zet hem meteen aan het werk. Ik voel me iedere dag sterker. Zorg ervoor dat we wat aan hem hebben.’

Flavius werd ingelijfd in het leger van koning Chlotarius. Hij maakte zich vooral nuttig als iemand die de krijgsknechten slimmer liet vechten. De Frankische ruitery was geducht en goed georganiseerd. De voetknechten waren onbehouden en chaotisch in de strijd. Ze waren wel dapper en hielden van een goed gevecht.

In de nazomer liet Chlotarius zich weer zien. Zijn mannen bejubelden hun koning opgelucht, eerder hadden ze gehoord dat hij stervende was. Flavius had vernomen dat de broer van Chlotarius was opgerukt met een klein leger naar Remi, de stad die “Reims” werd genoemd door de Franken. Ook de stad waar het palatium van Chlotarius zich bevond. De koning had gebriest van woede om de laffe daad van zijn broer.

‘Hij kan niet wachten op mijn dood, die lafhartige landdief. Ik heb gehoord dat hij in de ban is geraakt van een heilige vrouw, een vrouw die hem een zoon heeft beloofd. Beter had hij mij eropaf kunnen sturen. Heeft hij de verrader op me afgestuurd die me probeerde te doden tijdens de slag?’

De vazallen van koning Chlotarius knikten heftig. Iedereen wist dat het geen Saksische speer was die de koning had gevelde. De aanslag was uit eigen kring gekomen maar de dader werd niet gevonden in het tumult van de strijd. De aanname dat koning Childebert achter de aanslag zat beviel de edelen wel. Een nieuwe kans op oorlog en buit, in het rijk van Childebert viel veel meer te halen dan bij de straatarme Saksers. Maar Chlotarius stuurde slechts enkele kleine benden in het gebied van zijn broer. Die plunderden enkele nederzettingen en steden, daar liet hij het bij. Eerst de Saksers, zijn broer zou later aan de beurt komen.

Diep in het najaar trok het leger van Chlotarius zich terug. Het kamp werd opgebroken omdat de Saksers zich niet meer lieten zien.

‘Maar ze zijn er wel,’ meldden de verkenners. ‘Ze hebben zich gehergroepeerd en zitten niet diep in het woud.’

‘Waarom laten die laffe honden zich dan niet zien?’

‘Omdat ze in hun eigen arena willen vechten,’ meende Flavius. ‘In de wouden zijn ze in het voordeel. Als wij weg trekken zullen ze moeten kiezen.’

Chlotarius wilde de Romein zelf spreken en hij nodigde hem uit in zijn tent, samen met de leiders. ‘Wat raad je ons aan, tribuun?’

‘Splits het leger na enige tijd. Een deel trekt zich terug naar het zuiden, een ander deel trekt naar het westen. Laat enkele verkenners achter. De Saksers zullen uit hun schuilplaats komen en het leger naar het zuiden volgen. Niet om slag te leveren maar om het gebied te plunderen dat u nu verlaat. Als ze ver genoeg zijn verwijderd van hun geliefde wouden sluit het westelijke leger de terugweg af door op het goede moment snel terug te keren. Dan kunnen we slag met ze leveren op het open veld. Uw verkenners zullen de hoofdrol spelen.’

Chlotarius keek zijn leiders aan en zei: ‘Klinkt goed. Wat denken jullie?’

‘Ik heb me met mijn mannen bij je aangesloten om van de plaag van de Saksers af te komen, koning Chlotarius. Niet om na maanden van beleg af te druipen met lege handen,’ antwoordde Widukind.

De andere leiders waren het met hem eens.

‘Goed, zoek de beste en dapperste verkenners,’ riep de koning.

‘Geen overgelopen Saksers, vertrouwen is van het grootste belang. Als ze ons plan kennen richten ze zich op een deel van ons leger en zijn we verloren,’ merkte Flavius op.

‘De Romein heeft gelijk,’ zei koning Chlotarius. ‘We zullen alleen betrouwbare verkenners inzetten. Charibert, Clodovicus en Widukind leiden hun ruiters naar het westen en keren op het goede moment terug. Ik zal de terugtocht van de voetknechten naar het zuiden leiden. We zullen zien of die woudduivels toehappen. Widukind, jij neemt de Romein mee. Ik wil weten of hij alleen maar plannen kan maken of ook durft te vechten.’

Het leger splitste zich en Flavius trok met Widukind langs de grens van het woud naar het westen. Saksische verkenners zagen vanuit de wouden wat er gebeurde en meldden dit bij hun leiders. Die besloten om dat te doen wat Flavius en de zijnen hadden gehoopt. Ze vielen het leger van Widukind niet aan maar trokken het woud uit om de voetknechten van Chlotarius te achtervolgen en in de rug aan te vallen. Toen de verkenners meldden aan Widukind dat de Saksers het woud massaal verlieten gaf hij zijn opdrachten. De hoofdmacht trok verder naar het westen maar kleinere groepen verlieten de tros om te verkennen. Sommige trokken terug langs de rand van het woud. Anderen gingen terug in zuidoostelijke richting om zo de achterhoede van het Saksische leger te verkennen. Toen de afstand tussen de achterhoede van de Saksers en de grens van het woud groot genoeg was keerden de legers van Widukind en Clodovicus terug op hun schreden. Charibert trok zuidelijk van hen zodat de Saksers in een tang terecht zouden komen. De enige vluchtweg zou naar het oosten zijn, en daar stroomde de Mosa.

De list werkte dankzij het voortreffelijke werk van de verkenners en de snelle paarden van de Frankische ruitery. De Saksers voelden zich omsingeld en nog voordat ze slaags konden raken met hun vijanden sneuvelde er al veel door de regen van pijlen die van drie zijden op hen af kwamen. Bij de tweede aanvalsgolf kon Chlotarius, vanaf een heuvel, goed zien waar de Saksers hun hoofdmacht op af stuurden. Door zijn mannen op tijd naar de juiste plaats te dirigeren werd deze aanval zonder veel verliezen afgeslagen. Daarna kozen de Saksers voor de vlucht naar het oosten. Flavius had Widukind verteld dat een goede aftocht net zo belangrijk was als een goede aanval. Bij een slecht georganiseerde aftocht was het eenvoudig om, tijdens de achtervol-

ging, de tegenstanders te isoleren in kleine groepen en uit te schakelen. De kans was groot dat een Saksische aftocht slecht georganiseerd zou zijn. De Saksers waren het niet gewend om zich in grote legers te verenigen. Ook hier gebeurde waar men op had gehoopt. De groeiende wanorde in de rangen van de Saksers leidde tot een chaotische vlucht waarbij de helft van het leger werd uitgeschakeld. Bij de oevers van de Mosa vond de beslissende slag plaats en werden de Saksische leiders gedood.

In de tiende maand van het jaar 546 trok Chlotarius met zijn leger terug naar het westen. Hij had de Saksers een zware nederlaag toegebracht en kon veel land aan zijn vazallen schenken. Flavius, die al die tijd deel had uitgemaakt van het leger van Widukind, vroeg om ontslag. Hij had belangrijke plichten te vervullen. Chlotarius liet hem liever niet gaan.

‘Zo’n Romein kan ons altijd van dienst zijn op het slagveld. Daar is hij heel wat meer waard dan als stomme boodschapper. Bied hem goud en land,’ was zijn advies aan Widukind.

Maar Flavius was niet om te praten en Widukind respecteerde de plichtsgetrouwheid van de Romein en liet hem gaan.

‘Is het waar dat de koning gewond is geraakt door een aanslag van een van zijn eigen mensen?’ vroeg Flavius.

‘Dat is gebeurd,’ antwoordde Widukind. ‘We weten nu zelfs door wie. Hij meldde zich als vrije boer die buit wilde. We hebben hem nooit teruggevonden. Hij bleek zeer bedreven in de strijd, geen boer. Iedereen denkt dat de koningen Theudebert en Childebert achter deze aanslag zitten.’

Flavius trok met het leger van Charibert naar Doornik. Onderweg hoorde hij veel over wat zich in Parijs had afgespeeld. Een bijzondere vrouw was gekruisigd om de zonden van de Franken te vergeven. Er werd gefluisterd dat ze een kind droeg van koning Childebert.

Charibert bleek, naast een krijger, een man met visie te zijn. Hoewel zijn land grensde aan het land van Childebert was hij een loyale vazal van Chlotarius.

‘Een krachtige koning die nodig is in deze wilde tijden,’ had hij uitgelegd aan Flavius. ‘Koning Childebert is een twijfelaar die te afhankelijk is van de mening van zijn vrouw en raadgevers. De aanhangers van Childebert worden niet machtiger.’

‘En iedereen in dit gebied moet steeds machtiger worden?’ vroeg Flavius.

‘Ja, het is nog geen eeuw geleden dat de laatste Romeinen deze landen verlieten en overal heerst nog steeds wanorde. Alleen de sterksten kunnen overleven. Dus kies ik nu voor de sterkste. Later, als ik mijn bezit heb veiliggesteld voor mijn nageslacht, zal ik de wijsheid toelaten. Nu nog niet, met wijsheid houd je geen Saksers tegen. Nu regeert het zwaard.’

‘Dat is waar,’ zei Flavius. ‘Ik heb veel gelezen over de oude volkeren uit het zuiden en het oosten. Hun beschavingen waren indrukwekkend en ze hadden veel wijzen in hun midden, maar al deze volkeren zijn vervallen tot slavernij aan hun veroveraars.’

‘Zo is het. En bij ons volk kon dat nog weleens sneller gaan dan bij Grieken en Romeinen. De zonen van de grote Clovis zijn niet in staat om het rijk tot een sterk geheel te smeden. Ze beloeren elkaar en wachten op een kans om te intrigeren en broedermoord te plegen. De decadentie die de Romeinen na eeuwen van macht te gronde richtte zit nu al bij de koningen in ons rijk. Daarom kies ik voor de sterkste.’

‘En Theudebert?’ vroeg Flavius. ‘Ooit stond ik tegenover zijn leger bij Pavia. Hij lijkt me ook een geduchte aanvoerder.’

‘Theudebert is sterk maar ook overmoedig. Hij heeft gekozen voor de verkeerde bondgenoot, Childebert. Natuurlijk rekent hij erop dat hij het rijk van Childebert zal erven. Er gaan geruchten over hem. Hij schijnt opnieuw zijn legers en bondgenoten te verzamelen voor een aanval in het zuiden. Hij wil de verdeelde en verzwakte legers van Goten en Langobarden verslaan. Zo zal hij land en goederen winnen maar vroeger of later zal hij de legioenen van Belisarius tegenover zich vinden, jouw soort. Dat zal zijn einde betekenen en achter hem zullen zijn vijanden de messen slijpen. Hij heeft die les al eens geleerd. Nu schijnt hij onder invloed van de martelares uit Parijs te zijn. Een vrouw die het kind van Childebert draagt en visioenen heeft van zijn toekomstige overwinningen.’

‘Pas op voor deze vrouw, Charibert,’ waarschuwde Flavius, ‘ze schijnt een bijzondere vrouw te zijn, maar overal waar ze komt laat ze een spoor van chaos en dood achter. Hoe de geestelijken ook over haar jubelen, wees op je hoede voor haar!’

‘Dank voor je raad. Wat ga jij nu doen?’

‘Naar Doornik. Daar zal ik mijn berichten afleveren en navraag doen naar de relikwieën die uit Treveris zijn gekomen.’

‘Ik wens je veel succes met je zoektocht, vriend. Mocht je ooit bij mij in de buurt komen, bezoek me dan. We hebben samen tegen de Saksers gevochten en ik beschouw je als een broeder.’

Ze namen afscheid van elkaar en Flavius reed direct naar het klooster te Doornik.

De eerste dunne sneeuwlaag bedekte de velden rondom het complex van gebouwen. Dit moest het klooster zijn dat hij zocht. Het hoofdgebouw was ooit een Romeins castellum geweest. Daarop, en daaromheen waren steeds meer gebouwen geplaatst. Van een duidelijke ommuring was geen sprake. Hij tuierde zijn paard bij een gebouw waarvan hij aannam dat daar de ingang was.

Een oude monnik heette hem welkom en nodigde hem uit om plaats te nemen aan een grote tafel.

‘Ik heb berichten uit Colonia en Treveris.’

Uit zijn ransel haalde hij verschillende rollen en kaften tevoorschijn.

‘Men heeft mij ook opgedragen om de relieken in het noorden te inventariseren. In Treveris vernam ik dat er, na de laatste gevechten met de Arianen, veel naar Doornik is overgebracht.’

‘Dat zal dan tegenvallen,’ bromde de monnik. ‘Ik weet van die tijden en ik weet dat wij destijds matig zijn bedeed. Onze inspanningen om de dwalende geesten te bekeren en te verjagen waren enorm, maar het grootste deel van de buit is terechtgekomen in de abdij van Tongeren. Tot op de dag van vandaag wordt nog over deze schande gesproken in dit klooster.’

‘U hebt wel een overzicht?’ vroeg Flavius terwijl hij zijn diploma’s uitrolde voor de ogen van de monnik.

Die zag het zegel van de Heilige Vader en slikte moeizaam. ‘Ik zie dat u meer bent dan alleen een boodschapper, u bent een hoogwaardigheidsbekleder. Waarom kwam u hierbinnen als boodschapper? Vertel me uw naam dan zal ik u aankondigen bij onze prior, Adelfred.’

‘Mijn naam is, Flavius Rokus, ik ben boodschapper en gezant van de Heilige Vader uit Rome.’

De monnik stond op zonder nog iets te zeggen en verdween door een van de deuren. Kort daarna bracht een jongeling hem wijn, brood en enkele vruchten. Terwijl hij at kwam de monnik terug met de prior.

‘Mijn naam is Adelfred. Ik moet me verontschuldigen voor deze veel te sobere ontvangst, ik wist niet dat u zou komen.’

‘U hoeft zich niet te verontschuldigen,’ antwoordde Flavius. ‘Mijn komst is onaangekondigd en ik ben zeer tevreden over de ontvangst. Ondanks mijn status geniet ik van de eenvoud. Overigens, deze wijn zou niet misstaan op de tafels van de edelen.’

De oude monnik gniffelde en prior Adelfred haalde opgelucht adem.

‘Ik begrijp dat u een lijst wilt maken van de relieken in dit gebied?’

De monnik rolde een inventarisatielijst uit terwijl Adelfred zich over de diploma’s van Flavius boog. De lijst gaf aan wat destijds was meegenomen uit Treveris.

‘Ja, de Heilige Vader wil weten hoe de relieken zijn verdeeld tussen de kloosters en abdijen in het noorden. Ik begreep dat er nogal wat willekeur heeft plaatsgevonden in het verleden.’

Beide geestelijken fleurden op. ‘Dat kan ik alleen maar bevestigen,’ zei prior Adelfred. ‘Ons klooster verdient een betere status dan de huidige, maar enkele brutale acties van edelen en hun bevriende geestelijken in Tongeren, hebben ervoor gezorgd dat nog geen tiende van wat op deze lijst staat vermeld, bij ons terecht is gekomen. De rest is naar Tongeren en Mestreech gegaan.’

Hij wees met een trillende vinger naar de lijst die de oude monnik had uitgerold.

‘Mestreech?’ vroeg Flavius.

De oude monnik zei: ‘De plaats die door de Romeinen “Mosa Trajectum” werd genoemd.’

Flavius fronste zijn wenkbrauwen. ‘En daar is een klooster?’

‘Welnee,’ riep prior Adelfred. ‘De bedriegers hebben een abdij opgevoerd die al eeuwen niet meer bestaat, een oud Keltisch complex. De lijst werd gedeeld door drie en wij kregen een derde en Tongeren kreeg twee derden, schandalig!’

Flavius nam de tijd om de lijst door te nemen. Daarna bekeek hij de artefacten die wel in Doornik terecht waren gekomen. Een oude candelabrum, enkele mozaïekwerken en een paar beelden. Ooit zouden ze toebehoord hebben aan de eerste geestelijken die in dit gebied predikten. De lijst was het meest interessant voor Flavius. Hij zag dat er meerdere cistae bij de buit uit Treveris zaten. Twee cistae waren gevuld met amuletten en kleden. Twee andere waren gevuld met kaften en rollen, een duidelijk spoor.

‘Blijf toch nog,’ riep prior Adelfred toen Flavius afscheid wilde nemen.

‘U bent van zover gekomen. Vrouwe Ademee verblijft in dit klooster. In het verleden heeft men ons tekort gedaan met relieken. Nu hebben

wij de martelares, vrouwe Ademee, in ons midden. Weet u wat te Parijs is voorgevallen? Juist u zou haar moeten bezoeken. U kent het verhaal van de heilige vrouwe?

Ze heeft hier lange tijd doorgebracht om te herstellen van haar marteling en om de zoon van de koning te baren. Ze was enkele dagen op reis maar morgen keert ze weer terug.'

De schrik sloeg Flavius om het hart. Hier, ver van Ravenna verwijderd kwam hij in hetzelfde complex terecht als zijn grootste vijand.

'Haar herkomst en haar verhaal zijn mij bekend, prior Adelfred. Maar ik kan niet blijven. Zij zal het zeer goed begrijpen als u het aan haar verteld.'

'U kent haar? Dan moet u haar toch zeker bezoeken. Haar herstel verloopt wonderbaarlijk snel en het zaad dat ze kreeg geschonken van onze koning ontwikkelt zich veel sneller tot een krachtig kind dan bij gewone vrouwen. Het is een echt wonder dat wij regelmatig mogen aanschouwen.'

'Ik ken haar van naam, zij kent mij vermoedelijk ook alleen van naam. Brengt u haar mijn groeten over.'

Adelfred keek beteuterd toen Flavius het klooster verliet en in de richting van Tongeren galoppeerde.

Ademee had opnieuw haar rol gespeeld. Ze had zich steeds vaker en langduriger teruggetrokken in haar cella. De bewoners van het klooster bezongen haar moed en devotie. Regelmatig ging ze rond in de omgeving van het klooster om de armen te bezoeken en te steunen. Ze had voorspelt dat het kind snel zou groeien. De bewoners van het klooster zagen hoe haar buik groeide onder haar kledingstukken.

Op een middag kreeg ze bericht dat ze naar een arm echtpaar moest gaan. De boer bewerkte een klein stuk land en was destijds door Polymus benaderd. Nadat ze haar begeleiders op bepaalde plaatsen had geposteed, klopte ze aan. De boer opende de deur en knikte.

'Het is zover.'

Ademee ging naar binnen en zocht het kraambed van de boerin op. Daar lag ze, met een stevige kleine zoon. Ademee jubelde van blijdschap. De kleine man voldeed volledig aan het beeld van wat ze had gehoopt. *Polymus heeft goed werk verricht.*

'U weet wat van u wordt verwacht?' vroeg ze aan de boer.

Die knikte en hielp zijn vrouw uit haar kraambed. Ademee hielp ook mee en behandelde de boerin met grote voorzichtigheid. Ze droeg

deze vertwijfelde armen een warm hart toe. Ze posteerden de boerin in een comfortabele stoel naast het kraambed waar Ademee in ging liggen nadat ze haar kleding en doeken had verwijderd. De boer verliet zijn kleine hoeve na enige tijd en liep naar het escorte van Ademee.

‘De vrouwe kreeg haar weeën,’ stamelde hij. ‘Haar kind kwam snel en lijkt gezond.’

Arobino schrok hevig, hij droeg een zware verantwoording. Zijn meester zou hem zwaar straffen als de vrouwe iets zou overkomen. Hij rende naar de kleine stulp en stootte de kamer in. Daar zag hij Ademee liggen met haar net geboren kind.

‘Waarschuw de kloosterlingen want het wonder is geschied,’ zei Ademee met een zwakke stem. ‘Zorg ervoor dat koning Childebert bericht krijgt, hij heeft een sterke zoon.’

Arobino stuurde een van zijn mannen. Zelf bleven hij en zijn mannen in de boerderij.

Twee dagen later zaten de koning en koningin in de cella van Ademee. Samen keken ze met een vertederde blik naar de zuigeling die in een kleine wieg lag te krijsen.

‘Het is iets vroeger in de tijd van het jaar als de geboorte van Jezus,’ zei Vultrogotha zacht. ‘Zou dat een teken zijn? Welke naam moet hij dragen?’

Ademee ging bij hen staan en zei: ‘Jezus stamde uit het huis van David. Deze kleine man bindt de bloedlijn van David en Jezus aan de Merovingen, vergeet dat nooit. U mag dit kind een naam geven, maar pas later zal het kind het doopsel krijgen, de Heer zal u een teken geven. Mijn missio is nu voltooid, ik zal vertrekken en doen wat de Heer me gebied. Neem dit kind en zorg ervoor dat de bloedlijn wordt voortgezet.’

‘Blijf bij ons,’ riep de koning in een opwelling. Ademee keek instinctief naar de koningin en zag de vertwijfeling in haar ogen.

‘Het is noch aan u, noch aan mij om hierover te beslissen, mijn vorst. De Heer zal mij leiden en wij zullen ons allemaal moeten schikken in ons lot.’

‘Maar welk lot wacht jou?’ vroeg Vultrogotha.

‘Mijn lot is niet van belang, koningin. Ik heb mijn bijdrage geleverd en ik zal mijn lot dragen. Vergeet mij, ik was slechts een werktuig van de Almachtige. Gun mij nog een kort verblijf in het klooster zodat ik voldoende kracht heb verzameld om mijn weg te vervolgen. Ik zal nog verder reizen en over mijn lijden vertellen in de steden, de abdijen en

de kloosters in deze omgeving. Daarnaast heeft de Heer mij in een visioen laten zien dat uw neef, koning Theudebert, enkele grote veroveringen zal verrichten. Hij zal de Romeinen tarten in het zuiden en u moet hem steunen bij die taak. Ooit zullen de rijken van u en van koning Theudebert, uw zoon ten deel vallen. Ik zal naar koning Theudebert reizen om zijn legers te zegenen en bij te staan in de strijd. Daarna, als de Heer het toelaat, zal ik verder naar het zuiden reizen, naar het land waar mijn voorouders vandaan komen. Daar hoop ik de rust te vinden bij de oude graven van de apostelen en de eerste gelovigen.

‘Uw lot is zo zwaar, alleen een bijzondere vrouw kan zoiets aan,’ zei de koningin. ‘Wanneer zal een ontmoeting met onze neef plaatsvinden?’

‘Ik verwacht hem hier ieder moment. Ik zal hem vertellen over mijn visioen en mij pas later bij hem voegen.’

‘Er zal altijd een plaats voor u zijn in ons huis,’ zei koning Childebert. Ademee boog nederig en kustte de handen van de koning en koningin. Kort daarna verlieten de koning en koningin haar cella. In hun gevolg bevond zich een zuigeling, de zoon van de koning.

De zuigeling zou opgroeien, de zogenaamde verbintenis tussen de Merovingers en Jezus was een feit. Ook dit idee van augusta Theodora was geslaagd. De zwakke Childebert dacht dat hij de vader was. Maar de sterke Theudebert dacht eveneens dat hij de vader was. Het was zoals voorzien, ze zou de twee vorsten moeiteloos tegen elkaar uitspelen. Nu kon ze haar gang gaan, nu kon ze eindelijk haar eigen plan uitvoeren. En wie zou op Flavius jagen? Zolang Polymus zich op Chlotarius richtte had Flavius vrij spel. Tenminste, als Flavius het was gelukt om zijn zoektocht ten uitvoer te brengen. De lector had bewezen dat hij volhardend was. Ongetwijfeld zou hij een poging wagen. Daarom was hij een gevaar voor haar. Ontdekkingen van geschriften die bevestigden dat Jezus sterfelijk was en gered was van het kruis, zouden haar verschijning ernstig kunnen schaden in deze fase. Ze had ingezet op de grondvormen van de oude aanbiddingen van vrouwen en de mystieke rituelen van de Etrusken uit het oude Perusia. Daarna had ze laten zien dat het ware geloof de enige leer was die gevolgd diende te worden. Ze was zo dicht bij haar doel, maar niemand mocht met bewijzen komen die haar verschijning en daden in een kwaad daglicht stelden. En hoelang zouden de geestelijken op Vaticanus haar verschijning gedogen? Ze wist dat ze veel te ver was gegaan. Zolang de Magdaleners in Ravenna vochten tegen de Arianen zouden ze zich

gedeisd houden. Maar haar misleiding van de Frankische vorsten en edelen over haar afstamming zou verworpen worden door Rome en Constantinopel. Daarentegen was haar kruisiging een daad die de Heilige Vader veel winst zou opleveren. Dit was wat augusta Theodora en domina Antonina wilden. Hoe groot was de invloed van deze vrouwen op de patriarch van Constantinopel en de Heilige Vader in Rome?

Heel groot, Theodora bepaalde wie de bisschop van Rome werd en wie het veld moest ruimen.

Haar daad zou als godslastering kunnen worden uitgelegd, maar in het rijk van de Franken gilden de geestelijken om heiligen en relieken. Daarmee stroomden de basilieken vol en de basilieken bonden de gelovigen. Als de Franken een levende martelares in hun midden hadden zou Rome dat kunnen uitbuiten. De Franken zouden geen onderdanen worden van de keizer, maar wel van de Heilige Vader. En zolang de keizer bepaalde wie de Heilige Vader werd kon hij een nog veel grotere macht uitoefenen dan menig Romeins keizer in het verleden. Als dat allemaal lukte zou zij de tijd krijgen om te zoeken naar het geheim in het noorden, een geheim waar niemand iets van wist.

Ze reed met Arobino in zuidelijke richting en vroeg zich af of ze in alle rust zou kunnen zoeken in het noorden. Zou Chlotarius zijn vermoord? Zou Flavius in de buurt zijn? Eerst moest ze naar de afgesproken plaats om koning Theudebert verder te manipuleren. Ergens tussen Doornik en Parisii ontmoetten ze elkaar. Theudebert had als een wilde gereden met zijn ruiters. Hij wilde haar zien, haar voelen want de brandende pijn in zijn maag en darmen leek hem iedere dag meer te verzwakken. Een verkenners meldde dat ze haar intrek had genomen in een herberg, nog geen mijl bij hem vandaan, hij had contact gehad met Arobino. Snel reden ze naar de herberg waar zijn mannen zich verenigden met de bewakers van Ademee. Hij stooft naar binnen nadat hij zijn mannen opdracht had gegeven om de herberg te bewaken. Ze stond bij een tafel en keek hem vrolijk aan.

‘Welkom, mijn vorst, ik zie al lang uit naar deze ontmoeting.’

Het kostte Theudebert de grootste moeite om zijn Koninklijke waardigheid te behouden. Hij hijgde en keek om zich heen met een vernietigende blik. De gasten die in de ruimte waren stonden op en verdwenen. Alleen de waard wilde blijven en de waard mocht blijven van Ademee. Het maakte Theudebert niet uit. Hij wilde haar meteen, hij voelde dat zijn pijn dan zou afnemen.

‘Rustig mijn koning,’ waarschuwde Ademee. ‘Laten we rustig naar boven gaan en de ruimte bekijken die de waard ons heeft toegewezen.’ Ze had zijn blik geobserveerd, hij kwijlde en gromde omdat pijn en geilheid met elkaar vochten in zijn lichaam en geest. *Je bent aan mij gebonden door het gif, koning Theudebert. Op dezelfde wijze zoals ik gebonden ben aan de augusta.*

Rustig liep ze voor hem uit door de gang die naar hun vertrekken leidde. Haar bijzondere tred zou nog meer lustgevoelens bij hem opwekken. Toen ze de deur opende greep hij haar en sleurde haar naar het grote bed. Met een snelle beweging maakte ze zich los van hem en liep naar een tafel waarop een karaf en twee bekers stonden.

‘Ook ik verlang naar uw goddelijke lichaam,’ zei ze terwijl ze de rode wijn uit de kan in beide bekers schonk. Hij rukte zijn gewaad koortsachtig van zijn lijf terwijl zij hem tegemoetkwam met de bekers. Hij griste de beker die ze voor hem hield uit haar handen. Met één teug sloeg hij de wijn achterover en toen hij zijn hoofd weer naar voren bewoog zag hij haar naakt voor zich staan. Onverwachts duwde ze hem naar achteren zodat hij op het bed viel. Ze wist exact waar hij naar verlangde en wat hij nodig had. Het moest allemaal op het goede moment plaatsvinden. Pas dan zou hij ervan overtuigd raken dat zij het was die hem sterk maakte.

Theudebert keek naar de balken van het dak. Hoe lang had hun spel geduurd?

Al heel snel was hij ieder gevoel voor tijd kwijtgeraakt. Als dit hem in de hemel te wachten stond, mocht de dood nu komen. Zijn pijn was weggeëbd toen zij haar verrukkelijke daden verrichtte, hij wist dat deze vrouw aan zijn zijde moest blijven. Welke vorst kon zich beroepen op een dergelijke gezellin?

‘Wij moeten onze daden bezegelen met een huwelijk,’ was zijn slot-som.

‘Mijn liefste koning, een huwelijk is een grote stap. Het is een mogelijkheid op het moment dat wij onze zoon zullen opeisen.’

‘Waarom dan pas? Ik ben de koning, ik ben het niet gewend om te wachten.’

‘Maar ik heb nog één opdracht uit te voeren. Daarvoor zal ik rond moeten reizen in deze landen. Ook verder noordelijk moeten de gelovigen weten wat er is gebeurd, ik zal mij daar laten zien.’

‘Wat?’ riep Theudebert ontsteld. ‘Naar de landen van mijn oom Chlotarius? Daar is het niet veilig. Nog steeds trekken daar allerlei wilden rond die mijn oom steeds weer moet bevechten. Je kunt daar niet zo maar rondreizen.’

‘Toch zal het moeten, mijn vorst. Ik maak deze keuze niet, het is de Heer die mij heeft ingegeven wat ik moet doen. Slechts door hem te gehoorzamen zal ik bevrijd worden. Ik heb geleden aan het kruis voor de zonden van anderen. Ik heb uw kind gebaard opdat de geslachten van David, Jezus en de Merovingers met elkaar verbonden zijn en de bloedlijn voortgezet zal worden. Mijn laatste beproeving is niet zonder gevaar, maar u kunt me daarbij helpen.’

‘Zeg wat ik moet doen en het zal geschieden!’

‘Naast het tonen van de sporen van mijn grote lijden zal ik ook een heilig relik moeten vinden. Een relik dat eeuwen geleden door de Romeinen van Lugdunum naar het noorden is gebracht. Het is een oude cista met geschriften. Niemand weet waar de cista is gebleven.’

‘Dan zal ik alle kloosters en abdijen boven Parisi laten doorzoeken. Alles wat op een cista lijkt zal ik in beslag nemen, al moet ik er oorloggen voor voeren.’

‘Dat is niet de weg, mijn vorst. Ik zal mijn opdracht uitvoeren nadat u een eed hebt afgelegd. Heb vertrouwen in de Heer, Hij heeft het beste met u voor en ik ben de engel die u door Hem is gezonden. Hij zal mij ook in de gevaarlijke streken in het noorden beschermen.’

‘Een eed?’ vroeg Theudebert.

‘Ja, ik wil dat u trouw zweert aan uw eigen zoon. Koning Childebert zal denken dat u daarmee trouw aan hem zweert.’

‘Ha, dat is slim, ik ben dan bevrijd van de eed die ik als kind aan hem moest afleggen.’

‘Juist, mijn vorst. Daarom moet dit ritueel uitgevoerd worden. Daarna zult u naar het zuiden trekken en uw legers leiden terwijl ik rond zal gaan. Geef me enkele van uw beste krijgers opdat ik veilig ben voor de wilden die het noorden bevolken. De hulp van de Heer alleen lijkt me wat weinig. Trek met uw legers naar de bergen, naar de pas waar, lang geleden, de Galliër Bren over trok om Rome te veroveren. Ik zal mij snel bij u aansluiten. Na mijn rondgang en zoektocht ben ik vrij van lasten en sta ik helemaal tot uw beschikking.’

‘U zult uw leger krijgen, vrouwe. Het zal u aan niets ontbreken en morgen zullen we naar Doornik vertrekken. Hoe zal mijn oom hierover oordelen? En wat zal er met onze zoon gebeuren?’

‘Uw oom en zijn gemalin zullen onze zoon in een veilige omgeving opvoeden. Het kind is aan hen toevertrouwd. Hun lot is bepaald door God en wij zullen ons daarnaar moeten schikken. Op het goede moment zullen wij onze zoon opeisen en de Heer zal aantonen dat u de vader bent.’

‘Hoe zal zijn naam zijn?’

‘Dat is aan koning Childebert om te bepalen. Op het moment dat wij onze zoon opeisen zal hij gedoopt en gezalfd worden. Dan zal hij de naam dragen die de Heer mij op dat moment ingeeft. Kom, laten wij opnieuw wijn drinken en van elkaar genieten.’

Twee dagen later stonden Theudebert en Ademee voor het altaar. De koning zwoer zijn trouw aan het pasgeboren kind. Prior Adelfred trad als getuige en notarius op. De sobere plechtigheid werd bijgewoond door koning Childebert en enkele vazallen. Direct na de plechtigheid vertrok Theudebert naar het zuiden om zijn legers te formeren en te leiden. Met de eed van trouw die hij aan zijn eigen kind had gezworen, was hij ontheven van de eed aan zijn oom. Het gaf hem vrijheid, hij kon doen en laten wat hij wilde zonder dat zijn oom zich kon beroepen op een eed. De geestelijken zouden achter hem staan op het moment dat hij zou toeslaan.

Ademee kreeg haar kleine leger, met Arobino aan het hoofd. Ze gaf enkele kruiken aan koning Theudebert.

‘Deze wijn bevat iets van mijn bloed en lichaamsvocht. Drink iedere eerste dag van de week een halve beker van deze wijn en denk daarbij aan mij. Beloof me dat u nooit meer drinkt dan een halve beker uit deze kruik. Ik zie dat de wijn u goed doet, ze zal de pijn uit uw lichaam houden. Als ik me bij u heb gevoegd zult u de pijn nooit meer voelen.’

‘Waar komt de pijn vandaan?’ vroeg Theudebert.

‘U hebt de liefde met mij bedreven, uw lichaam verandert daardoor. De pijn zal er niet zijn als u zich aan mijn voorschriften houdt. Uiteindelijk zult u geen pijn meer hebben en onkwetsbaar zijn voor uw vijanden.’

Ze namen afscheid en Ademee reed terug naar Doornik. Met prior Adelfred wilde ze overleggen waar de kloosters en abdijen gevestigd waren aan de noordelijke grenzen van het oude rijk. Ze zocht hem op en vroeg waar ze het beste kon beginnen.

‘Gisteren was hier een gezant van de Heilige Vader uit Rome,’ zei prior Adelfred. ‘Flavius Rokus is zijn naam. Hij onderzoekt en inventariseert de oude relieken in opdracht van Rome.’

De adem stakte Ademee in haar keel. ‘Hij was hier?’

‘Ja, helaas moest hij weer snel verder. Hij zij u te kennen van naam en toen ik hem uitnodigde om u te ontmoeten vertelde hij mij dat hij niet kon blijven. Hij zei me ook dat u daar alle begrip voor zou hebben. Ik moest u groeten.’

Ademee werd bleek. Flavius was heel dichtbij geweest. ‘Eh, ja,’ antwoordde ze afwezig. ‘Ik begrijp dat hij snel is vertrokken. Hij heeft nog een lange weg te gaan.’

‘Gelukkig maar,’ zei prior Adelfred. ‘Ik zou het vervelend vinden als u, of de koning, beledigd zou zijn.’

‘Nee, ik ben niet beledigd. Waar is Flavius naar toe gegaan? Ik zou hem graag alsnog willen spreken. Wat hebt u hem laten zien?’

‘Ik heb hem aangeraden om het klooster in Tongeren te bezoeken. Daar zijn veel relieken en geschriften terechtgekomen die eerder in Treveris lagen. Hij heeft hier de lijst bekeken die wij hebben van de inventaris uit Treveris.’

Nadat ze zich had laten informeren nam ze snel afscheid van de verbaasde prior Adelfred. Ze vloekte inwendig toen ze de kamer van de prior verliet.

Hoe is het mogelijk? Al die tijd lag de kennis hier in mijn nabijheid. Ik heb er nooit aan gedacht om eerder te beginnen met het zoeken nadat mijn werk bij de vorsten was gedaan. En nu komt die vervloekte Romein en hij kaapt me alles voor mijn neus weg. Bestaat er meer tegenslag?

Ze was kwaad op Flavius, maar vooral kwaad op zichzelf.

‘Laat Arobino komen,’ riep ze naar een wachter. Ze snelde naar de vleugel in het gebouw waar ze tijdelijk woonde. ‘Je moet enkele mannen vooruitsturen, naar het klooster van Tongeren,’ riep ze bijna overspannen toen de aanvoerder van haar garde zich meldde.

Arobino keek zijn vrouwe verbaasd aan.

‘Het zal u niet veel moeite kosten om daar kwartier te maken, vrouwe. We kunnen...’

‘Nee,’ onderbrak ze hem, ‘er is gevaar, Arobino. Er is hier een man geweest die gevaarlijk is. Hij rooft en misbruikt de naam van de Heilige Vader, we moeten hem tegenhouden. Het is geen toeval dat hij hier gisteren is opgedoken. Hij zoekt een speciaal reliek en hij mag dat niet in zijn bezit krijgen. Stuur je mannen vooruit en jaag op hem. Neem

hem gevangen, ik wil hem eerst ondervragen voordat hij zijn straf zal ondergaan.'

Arobino boog en verliet de kamer.

Hij stuurde zijn beste mannen vooruit. 'Grijp hem en breng hem bij ons. Ga eerst naar de prior, die heeft hem gezien en kan hem beschrijven.'

Al snel reden een half dozijn krijgers in galop naar Tongeren.

Flavius schatte dat hij nog tien milia te gaan had toen hij merkte dat Werrapert onrustig werd. Hij keek achterom en zag de aanstormende groep snel dichterbij komen. Meteen bekreep hem het gevoel dat er iets niet klopte. Weer had zijn paard hem gered. Hij verliet het pad. Werrapert liep behendig het woud in en voerde zijn meester verder weg van het pad. Het grote zwarte paard leek op te gaan in de duisternis tussen de bomen.

Toen de achtervolgers het punt passeerden waar Flavius het pad had verlaten keken ze niet op of om. Hij wist dat ze op hun schreden zouden terugkeren en zijn spoor zouden vinden. Daarom koos hij ervoor om dieper het woud in te trekken. Een groot risico maar het gaf hem het voordeel van een voorsprong en het initiatief.

De Saksers hadden een gevoelige nederlaag geleden. Widukind en Charibert hadden Flavius uitgelegd dat de streek voorlopig weer even veilig was. De resten van het Saksische leger zouden verder uiteenvallen tot kleine bendes die terug naar het noorden zouden trekken. Hun leiders waren allemaal dood, het zou weer enkele jaren duren voordat ze opnieuw zouden komen. Maar de kans dat er nog enkele kleinere groepen achterbleven was altijd aanwezig. Bovendien waren het niet alleen de Saksers die de paden en wouden onveilig maakten. Er waren meer dan genoeg mannen die niets meer de verliezen hadden en die als struikrovers aan de kost probeerden te komen. Toch liet Flavius zich niet weerhouden. Hij trok verder en vertrouwde erop dat zijn bijzondere paard ervoor zou zorgen dat hij niet hopeloos zou verdwalen. De dichtheid van het woud dwong hem om af te stappen en te voet te gaan. Een lucht van brandend hout zorgde ervoor dat Werrapert en hij gelijktijdig stonden te snuiven. De lucht bracht hen bij een kleine hut waar rook van brandend vochtig hout uit de schoorsteen kringelde. Voorzichtig naderden ze de hut maar voordat ze bij een gammelluik waren dat als ingang diende, sprong een kleine spichtige

man tevoorschijn. Hij zwaaide met een stuk hout dat kennelijk vermolmd was. Terwijl hij zwaaide brak zijn wapen al doormidden. Dit weerhield hem er niet van om uiterst strijdvaardig op te treden.

‘Weg hier, hier valt niets te halen,’ riep hij terwijl de houtresten over zijn hoofd en schouders neerdwarrelden.

‘Rustig beste man,’ suste Flavius. ‘Ik ben slechts een gewone boodschapper die dreigt te verdwalen in dit donkere woud. Ik heb geen slechte bedoelingen.’

De man kalmeerde en beide monsterden elkaar. Flavius zag aan zijn kleding dat hij waarschijnlijk een geestelijke was, ongetwijfeld een kluizenaar. Hij was klein van gestalte en zijn gezicht deed nog het meeste denken aan een muis. Grote ogen, die verbaasd keken, en zijn grote neus en oren overheersten zijn gezicht dat aan de onderzijde was voorzien van een klein muizend mondje met tuitende lippen. Zijn warrige hardos leek naar alle kanten te groeien.

‘Waarom ben je dan van het pad gegaan? Welke onverlaat verlaat het pad en trekt het woud in?’ riep hij terwijl hij om zich heen keek om een geschikter wapen te vinden.

‘Ik ben gevlucht. Ik werd achtervolgd door een groep en de angst dreef mij en mijn paard steeds dieper het woud in.’

‘Mooi is dat,’ snoof de man. ‘Straks komen die achtervolgers. Je laat een spoor achter dat zelfs een mol kan volgen. Wie zijn je achtervolgers? Rovers?’

‘Ik denk het niet. Ik ben een boodschapper, op weg naar Tongeren, en ik vermoed dat het krijgsknechten zijn. Het zijn slechts vermoedens, maar de angst van mijn paard bevestigde mijn eigen gevoel.’

‘Nog steeds is er niets veranderd in de buitenwereld,’ mompelde de man terwijl hij de resten van zijn wapen van zich af smeedte.

‘Ik heb je niets te bieden, boodschapper. Ik leef van paddenstoelen, water en bessen.’

‘Maar ik heb gekonfijte vruchten en gedroogd vlees bij me. Laten we dat voedsel delen.’

De man had daar wel oren naar en werd toeschietelijker, hij stelde zich voor. ‘Mijn naam is, Berm. Ooit was ik een eerzaam diacon in deze streek totdat ik ontdekte hoe enkele van mijn broeders zich verrijkten door arme mensen te misleiden. Sindsdien leef ik hier en bedien me van wat de natuur te bieden heeft.’

‘Mijn naam is Flavius. Ik bezoek, in opdracht van de Heilige Vader, de kloosters en abdijen in deze streek om de hier aanwezige relieken te inventariseren.’

Berm keek Flavius boos aan. ‘Zo, eerst komt de administrator en straks de legionairs? Komen jullie, na je overhaaste vertrek, nog even terug voor wat waardevolle artefacten, of krijgen we weer een bezetting? Geen wonder dat ze achter je aan zitten. Je hebt geen prettige taak, Romein. Eerst verdwijnen jullie van hier en laten een puinhoop achter en nu sturen ze jou, na een eeuw, om nog even te kijken wat ze indertijd vergeten zijn?’

Flavius glimlachte vermoeid. ‘Zo zou je het kunnen zien. Hoewel, er is geen opdracht om iets mee te nemen. Vaticanus wil weten wat er nog is, in het bijzonder enkele artefacten die een grote historische waarde hebben. Zo is er sprake van een cista met oude geschriften.’

‘Dat zal wel, het gaat altijd om een cista met iets erin,’ zei Berm. ‘Ik weet hoe hebzuchtig enkele van mijn broeders zijn en hoe ze rondgaan met de relieken om maar weer wat meer voedsel en goud te krijgen van het volk en de edelen. Wie relieken aanraakt zal niet meer ziek worden terwijl andere relieken weer voor rijkdom en gezonde kinderen zorgen. Het spijt me Romein, je bent niet de eerste reliekenjager in deze streek.’

Ze gingen door het luik naar binnen nadat Flavius zijn paard achter de hut had getuierd.

‘Maak je maar geen zorgen,’ zei Berm terwijl hij een oude tafel schoonveegde met een van zijn smerige mouwen. ‘Als het Franken zijn zullen ze hier niet komen. Die wagen zich niet in het woud, ze geloven nog steeds dat de Saksers daar op de loer liggen en dat ze levend gevild zullen worden.’

‘Ben jij niet bang voor de Saksers?’ vroeg Flavius.

‘Nee, zoals ik al zei, ik was diacon en ik heb zelfs gepredikt onder de Saksers. Ze moesten niets van mijn geloof hebben, het blijven heidenen, maar ze waren me goed gezind. Ze weten dat ik hier woon en een enkele keer krijg ik bezoek van een Saksische jager of een paar rovers. Ze laten me altijd met rust. Ze brengen me meestal wel wat te eten in ruil voor wat nieuws dat ik hoor van de reizigers op het pad. Vaak sluip ik naar de rand van het pad om te horen wat er leeft in de grote steden. Naar welke kloosters ben je al geweest?’

‘Eerst was ik in Treveris, daarna ben ik in Colonia geweest. Toen opnieuw naar Treveris en een lijst met buitgemaakte goederen bracht me